

ΗΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

« Οὐκ ἀρνησόμεθά σε ...

Ψίχη Ὁρθοδοξία...»

15) ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φδλ. — 677—678

Ἔτος ΚΗ'. 15 Ἰουλίου 1973 (Π.Ο.Η.)

Τιμή Φδλλου Δρζ 2

Γραφεία Κάνιγγος 32— Ἀθήναι Τ. 147

Τηλ. 628.280

Πρὸς ἀντι - οἰουμενιστὰς

ΠΑΥΛΟΥ Μοναχοῦ

Κατὰ τὴν σύγκλησιν τῆς «ἐπιστήμου» Ἑλληνικῆς ἱεραρχίας, τὸν παρελθόντα Νοέμβριον, Μητροπολίτης «ἀγωνιστής» ἐρωτηθεὶς, ἐν εἰδει κατηγορίας, διατί δὲν μετέσχε τῆς ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῶν «ἐργασιῶν» Λειτουργίας εἰς τὸν Ναὸν τῆς Μονῆς Πετράκη, ἀπεκρίθη: «Δὲν ἔλαβα μέρος, γιατί δὲν ἱεουργῶ σὲ ἐκκλησίες χωρὶς τέμπλα, ποὺ ἔχουν μορφή φράγκικη. Οἱ ὀρθόδοξοι ναοὶ ἔχουν τέμπλα». Μόλις τῶρα τὸ πῆρατε εἰδέναι, Σεβασμιώτατε καὶ οἱ λοιποὶ καὶ ὅσοι ἄλλοι ...ώτατοι, ὅτι ὁ φραγκισμός, εἴτε παπισμός λέγεται, εἴτε προτεσταντισμός ἢ οἰοσδήποτε ...ισμός, εἰσῆλθεν ἤδη ἐντὸς τοῦ φρουρίου τῆς Ὁρθοδοξίας, καταλαμβάνει τὴν μίαν μετὰ τὴν ἄλλην τὰς ἐπάλλξεις τῶν τειχῶν τῆς, ὥστε νὰ μὴ ἀναμένηται εἰμὴ ἡ ἐπίσημος ἀντικλήρυξις τῆς υποδουλώσεως; Καὶ οὕτως ἐκπληροῦται κατὰ γράμμα ὅ,τι ὡς προφήτης προεῖπεν ἀκριβῶς πρὸ 130 περίπου ἐτῶν ὁ εὐλογημένος Κοσμάς Φλαμιάτος, ὅτι, ἡ ἐπιβουλὴ τοῦ υἱοῦ τῆς ἑνὸς μίας τῆς Δύσεως, ἐνεργοῦσα βαθμηδόν, συστηματικῶς καὶ ἀκαταπαύστως διὰ τῶν ὀργάνων τῆς, χρησιμοποιοῦσα κυρίως τὰ σχολεῖα, τὴν λεγομένην κοινὴν φήμην, τὰς ἐφημερίδας καὶ μυρίους ἄλλους δολίους τρόπους καὶ μέσα, φέρει τὴν ἀποστασίαν ἀπὸ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ προστοιμᾷ τοὺς ἐσομένους Πατριάρχας καὶ ὁλην ἐν γένει τὴν ἱεραρχίαν καὶ τοὺς ἐλ-

λογίμους, ὥστε νὰ ἔλθῃ καιρὸς, καθ' ὃν δι' Οἰκουμένης Συνόδου νὰ νομοθετηθῇ ἡ τελεία ἀνατροπὴ καὶ κατάργησις τῆς Ὁρθοδοξίας. Μόνον μὲ τὴν ἐξοθέλεισιν τῶν ἱερῶν τέμπλων προσέλαβε «μορφὴν φράγκικην» ἡ Ἐκκλησία μας Σεβασμιώτατοι, ἡ ὁλη ἡ Ὁρθοδοξία «ἐποτίσθη» ἀπὸ τὸν φραγκισμόν, ὥστε, ὡς ὁ ἀντίχριστος Ποντίφηξ τῆς Ρώμης κατ' ἐπανάληψιν, ἔφη, νὰ εἰμεθα «σχεδόν» τελείως ἡνωμένοι, δηλ. καὶ ἡμεῖς φράγκοι;

Τὸν χαρακτηρισμὸν «ἐφραγκέψαμεν» ἐπὶ 50 ἔτη ἀκούετε, Σεβασμιώτατοι καὶ λοιποὶ λογιώτατοι, καὶ ὅμως δαυκαλιζέσθε μὲ τὴν ιδέαν, ὅτι εὐρίσκεσθε ἔξω τῶν δικτύων ὅμως ὁ πονηρὸς δὲν βιάζεται, θὰ ἰδῇτε ποῦ θὰ ξυπνήσετε. Πολλοὶ ἄλλοι φραγκισμοὶ μετεφέρθησαν καὶ εἰσέδυσαν εἰς τὸν ὀρθόδοξον χώρον, τῶν ὁποίων ἡ ἐξάλειψις τῶν τέμπλων εἶναι εἰς κρῖκος καὶ ἐν τῶν «διαφερόντων» ἀπὸ τοῦ φραγκισμοῦ στοιχείων. Ὅλοι ἀνεξαιρέτως οἱ νεωτερισμοὶ καὶ αἱ καινοτομίαι οὐδὲν ἄλλο εἶναι, εἰμὴ ἀντιγραφὴ τῶν φραγκισμῶν καὶ εἰς οὐδὲν ἄλλο ἀποβλέπουν εἰμὴ εἰς τὴν κοσμικοποίησιν — διότι τὸ κοσμικὸν φρόνημα δὲν ἀνέχεται τὸ πατροπαράδοτον πνευματικόν — τὴν βαθμιαίαν καταφρόνησιν καὶ ἐξοθέλεισιν τῆς πατρῴας κληρονομίας καὶ τὴν ταύτισιν μὲ τοὺς κοσμικοφρόνας τῆς Δύσεως, «ὧν ὁ Θεὸς ἡ κοιλία καὶ ἡ δόξα ἐν τῇ αἰ-

σχῶν αὐτῶν» (Φιλίπ. γ' 19), «τοὺς ἐλπίδα μὴ ἔχοντας» (Ἐφεσ. β' 12).

Ὅλοι αἱ μετατροπαὶ καὶ καινοτομίαι εἰς τοὺς θεσμούς τῆς Ὁρθοδοξίας, τὰς τάξεις τῆς Ἐκκλησίας, τὰς ἱερὰς Ἀκολουθίας, τὰς νηστείας, τὸν ρυθμὸν καὶ στολισμὸν τῶν Ναῶν, τὴν στολὴν καὶ τὴν μορφήν τῶν κληρικῶν, τὴν λατρείαν καὶ ἐν γένει αἱ πατροπαί, τὰς ὁποίας «δικαιολογεῖ» ἡ σαταναιοφύρεσις «ἀπαιτήσεις τῆς ἐποχῆς», οὐδὲν ἄλλο εἶναι παρὰ φραγκισμοί. ὑποβαλλόμενοι ὑπὸ τῆς «ξένης ἐπιβουλῆς» πρὸς ἀπάλειψιν τῶν «διαφορῶν», ὥστε νὰ εἶναι «αὐτόματος ἡ ἔννοια, ἀφοῦ δὲν θὰ μᾶς χωρίζῃ τίποτε». Ἡ κυριωτέρα ὁμῶς καὶ μεγαλυτέρα ἐμφανὴς «διαφορά», ἥτις διὰ τοὺς ἐφευρέτας τῶν «νέων ὁδῶν» ἔπρεπε νὰ μὴ ἀποτελῇ ἐμπόδιον, εἶναι τὸ Ἑορτολόγιον τῆς Ὁρθοδοξίας, καθ' ὃ αὕτη ἐλάτρευσε ἀπ' ἀρχῆς καὶ καθ' ὅλους τοὺς αἰῶνας. Ἡ ἀντικατάστασις τοῦ διὰ τοῦ νεοημερολογιτισμοῦ τῆς Δύσεως δὲν εἶναι φραγκισμός, Σεβασμώτατοι καὶ λογιώτατοι, Ἄν μὴ τι ἄλλο... ἐνθυμηθῆτε τί ἔλεγαν οἱ γονεῖς σας μέσα στὸ σπίτι σας. Συνήθως ὅταν ἔλεγαν τὴν ἡμερομηνίαν, ἂν ἐπρόκειτο περὶ τοῦ ἡμερολογίου τῶν Δυτικῶν, ἔλεγαν, χαρακτηριστικῶς: «ἀλλὰ φράγκα πῶς ἔχουν;». Τοῦλάχιστον οἱ δικοί μας οὕτως ἔλεγαν. Ἐπειδὴ εἶναι ἡ πλέον ἐμφανὴς καὶ ζῶσα «διαφορά», ἡ περίφημος «Ἐγκύκλιος τοῦ Οἴκου. Πατριαρχεῖου, τοῦ 1920», ἥτις, κατὰ τὰς διακηρύξεις κορυφαίων Οἰκουμενιστῶν ἕκτοτε μέχρι σήμερον, εἶναι «ἀπαρχὴ τῆς Οἰκουμενικῆς κινήσεως ἐν τῇ Ὁρθοδοξίᾳ», τάττει αὐτὴν πρῶτην τῶν «διαφορῶν», αἵτινες θέον νὰ παραμερισθῶν χάριν τῆς οἰκουμενικῆς «ἀγάπης καὶ ἐνώσεως» μὲ τὴν πανσπερμίαν τῶν αἰρέσεων, τὰς ὁποίας προσφωνεῖ «συγγενεῖς καὶ συσώτους καὶ συγκαληρονόμους τῆς ἐπαγγελίας τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ Χριστῷ». Ἐπειδὴ ἐχρειάζοντο προσχήματα καὶ «ἐπιχειρήματα», διότι, ὡς λέγουν οἱ ἅγιοι Πατέρες, οἱ αἱρετικοὶ καὶ πάντες οἱ καινοτόμοι, ἀφοῦ ἐφεύρουν τὰ γεννήματα τῆς διανοίας των, ἐπιζητοῦν ἐκ τῶν ὑστέρων νὰ τὰ ἐπενδύσουν καὶ μὲ «ὑποστήριξιν» Ἀγίας Γραφῆς, ἀνεκάλυψαν, ὅτι ἡ ἐξοβελισις τοῦ Ἑορτολογίου τῶν Πατέρων εἶναι «ζήτημα ἐπιστήμης καὶ ἀστρονομίας». (Μέγα θραβεῖον... εὐρεσιτεχνίας θὰ ἔπρεπε νὰ τοὺς ἀπονειμηθῇ!). Ὁ σκοπὸς διὰ τὸν ὁ ποῖον ἐξωβελίσθη τὸ Ἑορτολόγιον, καταλαβοῦσης τὴν θέσιν του ὅπως-ὅπως τοῦ φράγκικου, δὲν ἀπεκρύβη οὔτε ὑπὸ τῶν ἐμπνευστῶν, οὔτε ὑπὸ τῶν πρωτοστατῶν τῆς πράξεως. Ἐν τούτοις, ἐπὶ μίαν τῶρα 50ετίαν μετ' ἐπιμονῆς... ἀξιθαυμάστου (!) δὲν ἀποδυσπέτησε νὰ προβάλληται, ἐλλείπει τρομερωτέρου δικαιολογητικοῦ, ὡς ζήτημα «ἐπιστήμης καὶ ἀστρολογίας»! Περιέργον πρᾶγμα, πῶς ἐπὶ τόσους αἰῶνας οἱ Πατέρες μας ἐφάνησαν τόσο ἀσυγγνώστως ἀμελεῖς ἔναντι τῆς ἐπιστήμης καὶ τόσο ἀδιάφοροι ὡς πρὸς τὰς κινήσεις τῶν οὐρανίων σωμάτων! Ἡ μήπως δὲν ἦσαν γνωστὰ ταῦτα εἰς ἐκείνους, ἀνεκαλύφθησαν δὲ ὑπὸ τῶν νῦν ἐφευρετῶν; Μὴ γίνεσθε γελοῖοι, ἄνθρωποι. Ἦδη ἀπὸ αἰῶνων ἐγράφετο ὅτι «οὐ γὰρ ἔλαθε ταῦτα

τοὺς πανταρίστους ἐκείνους», πολλὴν δὲ πτωχείαν πλουτοῦν οἱ νῦν, ἂν διατείνωνται ὅτι τὸ νεοημερολόγιον εἶναι ἐπιστημονικῶς ἀκριβές. Διότι μέχρι σήμερον «τὸ ἀκριβές μῆκος τοῦ τροπικοῦ ἔτους δὲν ἐγνώσθη», ἐπομένως οὔτε ἀκριβὲς ἡμερολόγιον δύναται νὰ καταρτισθῇ. Οἱ πλείστοι τῶν ἐπικαλουμένων τὸ-δα-ρύγδουπον ὄνομα τῆς ἐπιστήμης, ἂν ἐρωτηθῶν δι' ἡ-πλουστάτας λεπτομερείας τῆς κινήσεως τῶν οὐρανίων σωμάτων, ἀμπίβολον εἶναι ἂν γνωρίζουν, λόγου χάριν, διατὶ ὁ πλανήτης Ἀφροδίτη δὲν μεσουρανεῖ ποτέ, ἢ πόσας ἡμέρας χρειάζεται ὁ ἴδιος πλανήτης νὰ γίνῃ ἀπὸ ἑσπέρου αὐγερινὸς καὶ πόσους μῆνας ἀπὸ αὐγερινοῦ ἑσπερος, ἢ διὰ τὰς θέσεις τῶν ἀστέρων καὶ ἀστερισμῶν εἰς τὸ στερέωμα κ.τ.τ. Ὅμως ὁρνεύονται ὁμιλοῦντες συνεχῶς καὶ κομπαστικῶς περὶ «ἐπιστημονικοῦ καὶ ἀστρονομικοῦ ζητήματος». Ἐνῷ καὶ ἡ Ἐγκύκλιος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχεῖου τοῦ 1904 ἐβεβαίουν ὅτι ὑπ' οὐδενὸς λόγου ἐπεβάλλετο ἡ ματαρρύθμισις «οὔτε ἐκκλησιαστικῶς οὔτε ἐπιστημονικῶς».

Ὅσοι παρατάσσεσθε κατὰ τῆς ὁροτολογίου ἐπιδημίας τοῦ ἐθνοκτονίου καὶ ὀρθοδοξοκτονίου οἰκουμενισμοῦ, ὅχι μόνον πρέπει νὰ παραμερίσητε τὰ φαιδρὰ αὐτὰ «δικαιολογήματα» διὰ τὰ ὁποῖα οὗτος γελᾷ καὶ μὴ παρέχητε εἰς αὐτὸν τὸ ἄλλοθι διὰ τὰ δημιουργήματά του ἀλλὰ θέον νὰ συνειδητοποιήσητε τὴν ἐπιβουλὴν καὶ πολέμησητε τὸν πολέμιον ἔνθα καὶ δι' ὧν πολεμεῖ, ἂν πράγματι καὶ οὐχὶ μόνον, λόγοις βουλεύεσθε ν' ἀντιμετωπίσητε τοῦτον καὶ προφυλάξητε τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ τὸ Ἔθνος ἐκ τῆς συνωμοσίας τοῦ ἀντιχριστοῦ καὶ τῶν ὁργάνων του. Ὁ σκοπός, εἰς ὃν ἀπέβλεψεν ἐξ ἀρχῆς ὁ νεοημερολογιτισμός, οὐδέποτε ματεβλήθη καὶ ἔπρεπε νὰ μὴ εἰμεθα τόσο ἀφελεῖς καὶ πάντοτε ἐπιμηθεῖς οἱ Ἕλληνες νὰ ἐννοήσωμεν ὅτι εἶναι ξένον πρὸς τὴν Ὁρθοδοξίαν στοιχεῖον, ἡ ὑποπεύσωμεν ἂν τί ἐδυσσοδομήθῃ δι' αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ οἰκουμενισμοῦ καὶ μὴ κλειώμεν τοὺς ὀφθαλμοὺς μακαρίως καὶ ἐπαναπαυώμεθα ὅταν «ὁ ἄλλος ἐργάζεται». Ἄν περιμένωμεν νὰ φανερώσῃ ὁ κατὰσκοπος τὰς ἐνεργείας καὶ τὴν παρουσίαν του, ἀλλοίμονον εἰς ἡμᾶς! Καὶ ὁ διάβολος οὐδὲν ἐπιδίδωκε, τόσο, ὅσον τὸ νὰ «ἀποδείξῃ» καὶ πείσῃ τὸν ἄνθρωπον ὅτι δὲν ὑπάρχει ὁ ἴδιος. Ἦδη ἀπὸ τοῦ 1ς αἰῶνος, ὅτε κυρίως ἀνεκινήθη ὑπὸ τοῦ φραγκισμοῦ ἡ ὑπόθεσις τοῦ νεοημερολογιτισμοῦ, διακηρύχθη εἰς τί ἀπέβλεπαν. Ὁ εἰσαγγών τοῦτον Πάπας (οὗτος εἶναι ὁ ἡθικὸς αὐτουργὸς τῆς στυγερωτέρας ὁμαδικῆς δολοφονίας τῶν εἰ-ῶνων, τῆς περιδοῆτος «Νυκτὸς τοῦ ἁγίου Βαρθολομαίου», 24 Αὐγούστου 1572, Γρηγόριος ΙΓ'), «ἀποστείλας πρεσβεῖαν μετὰ δώρων» πρὸς τὸν Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως Ἰερεμίαν Β', ἐζήτησε νὰ εἰσ-χθῇ οὗτος καὶ εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν. Δι' αὐτοῦ, ὡς ἐ-γραψεν ἡ ἱστορία, «ὁ παπισμὸς ἐσκόπει νὰ παραπλ-νήσῃ τοὺς ὀρθοδόξους», ἵνα «ἐκ τούτου ὠφεληθῇ ἐν καιρῷ». Ὁ αἰσίδιμος ὁμῶς ἐκεῖνος Πατριάρχης ἐν Συ-νόδοις ὁμοῦ μετὰ τῶν Πατριαρχῶν Ἀλεξανδρείας καὶ Ἱερουσολύμων τὸ ἀπέρριψε «καὶ δὲν τὸ ἐδέχθη κατὰ

τὴν αἰτίαν, τῶν λατίνων». Ὁ ἴδιος Πατριάρχης, γράφον πρὸς τὸν πρίγκηπα τῆς Βενετίας — ἡ ὁποία σημειωτέον, ἦτο κοσμοκράτειρα, κατεῖχε καὶ τὰς ἐκκλησιαστικὰς νήσους κλπ. — Νικόλαον Δαπόντε, ἔλεγε: «Ὁ ἐνταῦθα... κύριος Φραντζέσκος Μουρεζίνης ἐμφανισθεὶς ἡμῶν σωματικῶς, ἠξίωσεν ἡμᾶς ὡς ἀπὸ τῆς τῆς γαληνότητος καὶ πάσης τῆς μεγαλοπρεποῦς αὐτοκρατίας ὑμῶν, ἵνα πρόσδεψιν τινὰ οἰκονομήσωμεν δι' ἡς, τῆς νέας διορθώσεως γεγονυίας τοῦ ἔτους, δυνήθῃ ἡ Ἐκκλησία τῆς Παλαιᾶς καὶ νέας Ρώμης συνορτάζειν ἐνεκα τῆς ἐπομένης εἰρήνης τῶν ἀπανταχοῦ χριστιανῶν ἡκούσε δὲ παρ' ἡμῶν εἶναι ἀδύνατον ἡμῖν τοῦτο γενέσθαι... οὐ γὰρ ἀγνοοῦμεν ὅσα σκάνδαλα ἔχουσιν γενέσθαι διὰ τὰ νέα ταῦτα...».

Καὶ ἂν, ἥτο ἐντελῶς μυστικὸν πῶς, ὑπὸ τινῶν καὶ διατὶ εἰσῆλθῃ ὁ νεοημερολογισμὸς, δύσκολον νὰ εὗρουν δικαίωσιν «ἐπιχειρήματα» ὡς τὰ προβαλλόμενα ἢ συγχωρηθῇ ἡ ἀδιαφορία διότι διὰ τὰ τῆς πίστεως τὸν πρῶτον νὰ εἶναι κανεὶς σφόδρα ζηλότυπος καὶ νὰ ἔχῃ ὀφθαλμοὺς ὡς τῶν Χερουβίμ. Δὲν εἶναι ὁμῶς μυστικὰ καὶ ματαιῶς... χαίρουν, ἂν θανκαλίζονται, ὅτι ὅπως καὶ ἐπὶ τοῦ Πατριάρχου Ἱερεμίου, «δὲν τὴν» ἔπαθον. Διότι, ἐπιτυχέστερον τοὺς «ἐπὶ παρὲν» ὁ πρόθυμος εἰς διπλωματικὰ μειδιάματα, ὁ πούλος καὶ θεήλατος προτεσταντισμὸς διὰ τῆς προθήκης τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Ἦδη ἀπὸ τοῦ παρελθόντος αἰῶνος ὁ Κοσμᾶς Φλαμιᾶτος (1852), ἐπισημαίνων τοὺς δολίους τρόπους «τῆς ἐπιβουλῆς τῆς Δύσεως», ἔγραφε: «Πρῶτον μὲν ἐνεργεῖ πολυτρόπως ἵνα εἰσάγῃ διὰ νόμου εἰς τὰ ὁρθόδοξα κράτη τὸ νέον λεγόμενον ἔτος τῆς Δύσεως, καθ' ὃ προτρέχουσι 12 ἡμέρας. Δι' αὐτῆς τῆς καινοτομίας ἐλπίζει ἵνα συγχύσῃ καὶ ἀνατρέψῃ τὰς ἐορτασίμους ἡμέρας καὶ εἰσπράξῃ καὶ ἄλλους νεωτερισμούς...» (Προφήτης ἡσού, εὐλογημένα; Βεβαίως, ναί).

Μόνον, ἡ πεισματικὴ ἀλαζονεία καὶ ἡ προσπάθεια καταπαύσεως τῆς συνειδήσεως, ἐπειδὴ μεσολάβει κάποιον συμφέρον, ἀμφισβητεῖ ὅτι ὁ νεοημερολογισμὸς εἰσῆλθῃ ὡς προώθησις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ ὅτι εἶναι «τὸ πρῶτον μέγα δῆμα» εἰς τὴν πορείαν πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ «ἔργου» τοῦ διότι τὰ γεγονότα καὶ ἡ πραγματικότης δὲν ἀφήνουν ἀμφισβητίας. «Κατὰ τοὺς Οἰκουμενιστάς, αἱ ὑφιστάμεναι ἐμφανεῖς διαφοραὶ μεταξὺ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τῶν αἱρέσεων ἐπιβάλλεται νὰ ἀρθῶν, χάριν τῆς ὁμοιομορφίας τούτων καὶ τῆς ἐξωτερικῆς οἰκουμενιστικῆς ἐνότητος. Λειτουργικαὶ διαφοραὶ... πρέπει νὰ ἐξαλειφθῶν, χάριν τῆς λειτουργικῆς ἐνότητος τῶν ἐκκλησιῶν... Οὕτω γράφει προσφάτως συγγραφεὺς, ἀποδεικνύων ὅτι ὁ οἰκουμενισμὸς εἶναι: πλήρης ἀπιστία. Αὕτη εἶναι ἡ ἀλήθεια. Διὰ τοῦτο πρῶτη ἐβυσσοδομήθη ἐξάλειψις τῆς ἐμφανεστεράς «διαφορᾶς», τοῦ Ἑορτολογίου, διὰ ν' ἀκολουθήσουν αἱ ὑπόλοιποι θαυμηδόν. Διὰ τοῦτο καὶ ἡ προαναφερθεῖσα «Ἐγκύκλιος τοῦ 1920» πρῶτον μὲν, διὰ τὴν «ἀγάπην καὶ ἐνότητα» συνιστᾷ «τὴν παραδοχὴν ἐνιαίου ἡμερολογίου πρὸς ταυτόχρονον ἐορτασμὸν τῶν μεγάλων χριστιανικῶν ἐορτῶν ὑπὸ πα-

σῶν τῶν ἐκκλησιῶν». Ἄν νομίζουσιν οἱ εὐλαβεῖς ἀντι-οἰκουμενισταὶ ὅτι ὁ «συνορτασμὸς» αὐτὸς εἶναι πρᾶγμα ἀδιάφορον ἢ ἀνευ σημασίας, ὥς διήγερε τὸ ἐνδιαφέρον ἢ καὶ τὴν περιέργειάν των, διότι τὴν κίνησιν καὶ θόρυβον, εἰς τοὺς καιροὺς τούτους, διὰ τὸν συνορτασμὸν τοῦ Πάσχα, ὅπερ ἐχαρακτήρισθη ὡς «πρῶτον βῆμα πρὸς τὴν ἑνωσιν». Ἦδη ἀπὸ τότε, ὅτε ἐξεδόθη ἡ «Ἐγκύκλιος» αὕτη, οἱ CHURCH TIMES τοῦ Λονδίνου ἔγραφον: «Ἡ εἰσαγωγή τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου καὶ ἡ μονιμοποίησις τοῦ Πάσχα τυγχάνει μόνον μέρους τῆς διὰ τὸ ὁμοιόμορπον παγκοσμίου κινήσεως...». Κατὰ τὸν ἐξουγιτισθέντα Ἀμιλκὰν Ἀλιβιζᾶτον, «σπουδαῖαν ἀπήχησιν εὗρεν αὕτη — ἡ Ἐγκύκλιος — παρὰ τῇ Ἀγγλικανικῇ ἐκκλησίᾳ». Παγκόσμιος ἐνθουσιασμὸς τῶν οἰκουμενιστῶν ἐξεδηλώθη ἐπὶ τῇ ἐκδόσει τῆς, διότι, δι' ὧν διελάμβανε, προήγοντο ἰλιγγιωδῶς οἱ σκοποὶ των. Κατὰ τοὺς συντάκτας αὐτῆς, «ἡ ἀποδοχή τῶν ὑποδείξεων αὐτῆς θ' ἀποτελέσῃ τὸ πρῶτον βῆμα τῆς προσεγγίσεως τῶν Ἐκκλησιῶν, αὕτη δὲ σπουδαίως θὰ πηλεάγῃ τὴν ὁδὸν εἰς τὴν ποθητὴν ἑνωσιν...».

Ἀμέτρητα ἐγκώμια αὐτῆς ἐπλήχθησαν ἔκτοτε, ὡς: «Ἡ Γενικὴ Σύνοδος τῆς Ἐπισκοπιανῆς ἐκκλησίας ἀποφασίζει νὰ ἐκφράσῃ τὴν ἰδίαν εὐγνωμοσύνην... καὶ συστήσῃ τοῖς κληρικοῖς καὶ λαϊκοῖς νὰ προαγάγωσιν ἐκ παντὸς τρόπου τὴν ἐπικοινωνίαν, ἣν ἐπιθυμεῖ ἡ Ἐγκύκλιος...». «Ὁ ἀρχιεπίσκοπος Οὐφάλης Νάθαν Σόδερεμπλομ, ἐκφράζει τὴν χαρὰν «ἡμῶν ὧν αἱ καρδίαι διαπνέονται ζωηρῶς ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ζήλου τῆς ἐνώσεως, ὅστις ἐνέπνευσεν τὴν μεγάλην Ἐγκύκλιον...». Πολλοὺς ἄλλους ἐπαίνους ἀκούει ἔκτοτε μέχρι σήμερον ἐκ τῶν ἀρνησιχρίστων καὶ ἀποτελεῖ πυξίδα τῶν οἰκουμενιστῶν. Ὁ πρῶτος «ἐκτελεστής» αὐτῆς Ματαξάκις ἀπὸ τῆς πρώτης συνεδρίας τοῦ «πανορθοδόξου» συνεδρίου τοῦ (1923) διεκήρυξεν ὅτι «διὰ τῆς μεταβολῆς τοῦ θρησκευτικοῦ ἡμερολογίου ἐπαυξάνομεν καὶ τὰ σημεῖα τῆς ἐπαφῆς πρὸς τὰς λοιπὰς χριστιανικὰς ἐκκλησίας» καὶ ὁ σκοπὸς αὐτὸς ἐπαναλαμβάνεται συνεχῶς εἰς τὰ Πρακτικὰ τοῦ ἰδίου «συνεδρίου». Παραυρεθεὶς εἰς τὴν πέμπτην συνεδρίαν τούτου (22 Μαΐου 1923) «ὁ Πρόεδρος τῆς Επιτροπῆς τῆς κινήσεως διὰ τὴν ἑνωσιν ὁ ἐπίσκοπος Ὁσφόρδης CHARLES GORE» εἶπε, σὺν ἄλλοις: «Τὸ δεύτερον βῆμα θὰ μᾶς κάμῃ τὸ ἡμερολογιακὸν ζήτημα, τὸ ὅποιον θὰ μᾶς φέρῃ εἰς τὸν συνορτασμὸν τῶν ἐορτῶν...».

Ἄν φρονοῦν οἱ ἀντι-οἰκουμενισταὶ ὅτι, ναί μὲν ταῦτα ὁδηγοῦν εἰς ἀντίθεον «ἑνωσιν», εὐρίσκονται ὁμῶς εἰς ἀγαθωτάτας πνευματικὰς σχέσεις μὲ τοὺς ταῦτα ἐργαζομένους, διότι... διότι «δὲν ἔγινεν ἀκόμη, αὕτη ἡ ἑνωσις», πλανῶνται οἰκτρῶς καὶ ἀποῦ «τὴν πάθουν», τότε θὰ αἰτιῶνται «ὅρε τοὺς κατεργαρέους, μᾶς τὴν ἔσκασαν!». Ἔδει νὰ προσβλέπουν ὅτι ὁ διάβολος δὲν εἶναι «πτωχὸς» εἰς ἐφευρέσεις δὲν ἔχει ὁ νάγκην νὰ ἐνεργῇ ὡς ἐνῆργει ἄλλοτε. Τὰ ὑποκλὰ καὶ προδοτικὰ ὄργανά του «σοφῶς κακουργοῦντα»,... δὲν διάζονται τὴν συμπλήρωσιν ἐκτελέσεως τοῦ σχεδίου μποροῦν νὰ περιμένουν καὶ ὀλοκλήρους γενεάς, διὰ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Σεβαστέ μοι Πάτερ Θεόδουλε,

Διάφορα συναισθήματα γεννῶνται ἐν ἐμοὶ καὶ ποικίλαι σκέψεις καὶ ἀμφιβολίαί μοι ἀπασχολοῦσι τὸν λογισμόν, ἀλλὰ καὶ ἀπορίαι σοδαραι καὶ κρίσεις συνειδήσεως μοι προκαλοῦνται ἀπὸ τὸ αὐτόθι ἐν Ἀγίῳ Ὅρει συμβαίνοντα ἀναφορικῶς πρὸς τὸ θέμα τῆς ἁγίας Ὁρθοδοξίας μας, διὰ τὴν ὁποίαν ὅλοι ἐνδιαφερόμεθα ἀμέσως καὶ δι' αὐτὴν ζῶμεν. Διὰ τοῦτο ἐπικαλοῦμαι τὰς σοφάς σου γνώσεις καὶ γνώμας καὶ καθαράς ἐξηγήσεις, διότι εἰς πραγματικὴν σύγχυσιν εὐρισκόμεθα ἐκ τῶν ἀλληλοσυγκρουομένων ἐνεργειῶν καὶ ἀκουσμάτων, ποὺ κατὰ κοινὸν μακθάνομεν.

Τὰ γενόμενα καὶ τὰ διαμειφθέντα προσφάτως μετὰ τοῦ τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος ἁγίου Ὁρους ἀφ' ἐνὸς καὶ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἑσφιγμένου ἀφ' ἐτέρου, κατέστησαν εὐρέως γνωστὰ πολλοῖς καὶ ὅχι μόνον ἀπὸ τὰς ἐπιστολάς καὶ πληροφορίας σας καὶ ἄλλων

νὰ γίνετα· «ἐξοικειώσεις», ὅπως στήν... μόδα. Θὰ ἔπρεπε δὲ καὶ ν' ἀναλογισθῶν τὴν εὐθύνην δι' ὅσας ψυχὰς καταπίνονται ὑπὸ τοῦ μινωταύρου τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἐξ ἀφορμῆς τῆς... σοφῆς ἐπιφυλακτικότητός των. Εἰσέχθη ὁ φραγκισμὸς τοῦ νεοημερολογιτισμοῦ καὶ ὥσάν νὰ εἶναι καὶ τίποτε. Καὶ οἱ σήμερον πολεμούμενοι φραγκισμοί, εἰσαγόμενοι, μετὰ τινα καιρὸν θὰ εἶναι «ἐπουσιῶδεις» καὶ ἐν τίποτε. Καὶ ὅταν πλέον ἀπαλειφθῶν ὅλοι αἱ «διαφοραὶ» καὶ τὸ «εἰμεθι σχεδὸν ἡνωμένοι», ποὺ εἶπεν ὁ πάπας, δὲν θὰ εἶναι «σχεδόν», ἀλλὰ πλήρως, θὰ εἰπουν οἱ πολλοί, «τί πειράζει;»... Θὰ ἔδει ν' ἀνοίξουν τὰ ὄμματα οἱ εὐλαβεῖς ἀντι-οἰκουμενισταί, διότι, ὡς ἔγραψε καὶ ἔγκριτος συγγραφεὺς, «ἡ ἔνωσις ἔγινε, ἤδη». Ἀφοῦ ἐγγραφεῖ τις μέλος εἰς τὸ «Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν», ἤδη ἡνώθη μετὰ τὰς ἄλλας «ἐκκλησίας». Ἐκεῖνο ποὺ ἐπιζητεῖται δὲν εἶναι νὰ «κηρυχθῇ ἔνωσις», ὑπερ δὲν χρειάζεται, ἀλλ' ὁ ἐν τῇ πράξει βαθμιαῖος παραμερισμὸς τῶν «διαφορῶν», οὕτως ὥστε, ὡς εἶπεν ὁ «σοφῶς κακουργῶν» Ἀθηνᾶγόρας, «ἡ ἔνωσις θὰ ἔλθῃ αὐτομάτως». Καὶ ἂς συνειδητοποιήσουν δι' ὁ παρὰδεχόμενος τὴν ἀπάλειψιν μᾶς τῶν, χάριν τῆς ταύτης «ἐνώσεως» παραμεριζομένων «διαφορῶν», εἶναι ἤδη ἡνωμένος μετὰ τοὺς ἄλλοις. Καὶ ἂς διεγερθῶν δὲν εἶναι καιρὸς. Ὁ νεοημερολογιτισμὸς δὲν εἶναι στοιχεῖον Ὁρθόδοξον, ἀλλὰ φράγκικον. Καὶ δὲν ἔχει θέσιν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Ἄν αὐτός, ὁ πρῶτος φραγκισμὸς, δὲν σταλῇ ἀπ' ἐκεῖ ποὺ ἦλθεν, «ἡ ἐπιβουλὴ τοῦ υἱοῦ τῆς ἀνομίας τῆς Δύσεως» δὲν θ' ἀνακοπῇ. Καὶ εἶναι φοβερόν, δι' ἐν ἀλαζονικὸν πείσμα καὶ χάριν τῶν ἀρνησιχρίστων, ξένων, νὰ προτιμᾶται τὸ κακὸν τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἄν ἐρωτηθῶν αἱ καρδία: τῶν εὐσεβῶν, δὲν θὰ εὐρεθῇ εἰς προτιμῶν τὸν φραγκισμὸν τῶν τῆς Ὁρθοδοξίας.

Πατέρων καὶ πολὺς ἐδημιουργήθη «θόρυβος» ὑπὸ τῶν καλοθελητῶν (ἀσκόπως ἀραγε;) περὶ αὐτά. Γρηγορίου ἐπιστολῶν ἔγινε «Κοινοποίησις εἰς τὰς Κ' Ἱερᾶς Μονᾶς» καὶ ἀκόμη δημοσίευσίς εἰς τὸν τύπον, ἐπομένως ἐγνώρισαν οἱ πάντες «οἱ πνεύματος» ἐμφοροῦνται ἕκαστος, ἀκριβῶς δ' ἐκ τῶν ἐπιστολῶν τούτων ἐδημιουργήθησαν, κενὰ εἰς τὰς ψυχὰς καὶ τὰς συνειδήσεις ἡμῶν καὶ ἐντυπώσεις ἀντίθετοι παρ' ἐκείνας ποὺ εἰχομεν πρὶν καὶ ἐπιζητούμεν νὰ εὐωμεν τινα ἐξήγησιν καὶ εἰρμὸν φυλάττοντα τὴν συνέπειαν καὶ τὴν εὐθύτητα καὶ εἰλικρίνειαν τῆς Ὁρθοδοξίας, ἡ ὁποία ἀγνοεῖ τὰς σχολιοδρομίας τῶν «νῶν», ἀλλὰ καὶ τὴν γλῶσσαν τῆς διπλωματίας, ἡ γου τῆς δολιότητος καὶ ὑποκρισίας. Εἰς τὰς καρδίας τῶν ὅπου γῆς Ὁροδόξων ὑπῆρχε καὶ ὑπάρχει πολλὸς σεβασμὸς διὰ τὸ συνώνυμον τῆς ἁγιότητος Ὁρος καὶ ἡ ἐντύπωσις καὶ βεβαιότης δι' αὐτὸ ὑπῆρξε πάντοτε «Ἀκρόπολις τῆς Ὁρθοδοξίας», εἶναι διάχυτος εἰς τὰς ψυχὰς ὅλων. Πιστεύομεν δέ, ἀλλὰ καὶ θέλομεν, δι' αὐτὸ εἶναι καὶ θὰ εἶναι εἰς αἰῶνα ὁ φάρος ὁ ἐκπέμπων τὸ φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τῆς ἁγιωσύνης. Ὅχι μόνον εἰς «ἡμέρας ἀρχαίας», ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς καιροὺς τούτους οἱ Ἀγιορεῖται ἔδειξαν δι' αὐτοῦ, τὴν κληρονομίαν ποὺ παρέλαβον καὶ αἰσθάνονται τὸ βάρος τῆς ἱστορίας τῆς ὁποίας εἶναι συνεχισταὶ καὶ διαζόμενοι τὸν Θεὸν δι' οὐκ ἐπιλανθάνεται τῆς ἐκλογῆς Αὐτοῦ, ἀλλὰ τὸ «λεῖμμα» τῆς ἐκλογῆς φυλάττεται πάντοτε εἰς τὴν ἁγίαν Ἐκκλησίαν Του. Ἡδὲ ἀπὸ τοῦ 1920, ὅτε ἀπὸ κατὰ μεγαλοσχήμες «ἀρχηγούς» ἡνοίχθη ἡ θύρα τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τὸν ἀντίθετον Οἰκουμενισμὸν, οἱ ἀγιορεῖται ἐφώνησαν τὸ «στῶμεν καλῶς», τὸν νεοημερολογιτισμὸν, ὅστις ὡς «ἐναρκτηρίον θῆμα» καὶ «πρῶτος λίθος» ἐτέθη ὑπὸ τῶν οἰκουμενιστῶν, ἀπεδοκίμασαν καὶ πρὸ τῶν φιλοκόσμων καὶ ἀντορθόδοξων νεωτερισμῶν, οἵτινες ὡς συνέχισαν τὸν νεοημερολογιτισμὸν ἐξεκολάφθησαν καὶ ἐκκολάπτονται, ἐτέθησαν ἰσχυρὰ τροχοπέδη. Τὴν ἀκριβὴ καὶ ἀπαρεσχάρακτον συνέχειαν τῆς ὀρθόδοξου πίστεως καὶ τὴν μέχρι κεραίας διαφύλαξιν τῶν θεσμῶν καὶ τῶν παραδόσεων καὶ αὐτῶν ἐπὶ τῶν τυπικῶν καὶ τῶν ἐθίμων ἐτήρησε τὸ Ἅγιον Ὁρος ὅχι μόνον δι' ἑαυτὸ, ἀλλὰ καὶ διεκήρυξεν ἀείποτε προφορικῶς καὶ γραπτῶς ἐν παντὶ τρόπῳ. Ὁ βρυχηθὸς τοῦ γηραιοῦ Ἀθωνοῦ ἀκουσθεῖς καὶ κατὰ τοὺς τελευταίους τούτους καιροὺς, τὰς μὲν ἀναίδεις καὶ θρασυνομένας ἀλώπεκας ἐτάραξε καὶ ἐπτόησε, τοὺς δ' εὐσεβεῖς ἡμᾶς ἐθάρρυνε καὶ ἐπλήρωσεν ἱεροῦ ἐνθουσιασμοῦ καὶ ἔδωκεν ὑμῖν ἀφορμὴν εὐχαριστίας καὶ δοξολογίας Θεοῦ. Ἐπομένως τινὲς ἀκούμενοι νῦν παραχρῆδαι εἰς τὴν, θεῖαν συμφωνίαν, εὐρίσκονται κακοήχοι καὶ ἀπράδεκτοι καὶ πολὺ φοβούμεθα δι' αὐτὸν δὲν ἐπαγευρεθῇ ἡ αἰωνία συμφωνία, θὰ προκαλέσονται τὴν ἀπὸ

δοκιμασίαν τοῦ Θεοῦ καὶ ἐκ τῆς κορυφῆς τοῦ Ἀθω-
νος, εἰς τὸν ὁποῖον ἐστηλώθησαν ἡμῶν οἱ ὀφθαλμοί,
θὰ ἰχθήσονται οὐχὶ ὄρονται καὶ ἀστραπαὶ τοῦ Θεοῦ.
ἀλλ' ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ. Ἡμεῖς ἀναμένομεν, ἀλλὰ καὶ
ἀπαιτούμεν νὰ ὑπάρχῃ συνέπεια καὶ συνέχεια τῆς
γραμμῆς τῶν Πατέρων καὶ συμφωνία πρὸς τὰς ἰδι-
ας αὐτῶν διακηρύξεις καὶ καυχήσεις καὶ εἰλικρίνεια
συμπεριφορᾶς ἔναντι τῶν ἀγίων, τοὺς ὁποῖους λέ-
γουν ὅτι τιμοῦν. Δὲν ἀποτελεῖ χριστιανικὴν εὐθύτη-
τα καὶ κατὰ Θεὸν ἐνέργειαν, ἀφ' ἐνὸς εἰς ἐπαλλήλους
πρὸς ἡμᾶς «Προκηρύξεις» τῶν νὰ κηρύσσουν ὅτι «ἀ-
ποκηρύσσουν τὰς φιλενωτικὰς τάσεις» καὶ «ἂν ὁ Πα-
τριάρχης συνεχίσῃ θὰ ἀποκηρύξουν καὶ αὐτόν», νὰ
τὸν ἀποκαλοῦν «παναιρετικόν, ἀποστάτην, ἀνιάτως
νοστήσαντα, ἐφευρέτην τοῦ ἁδου...» καὶ τὸν καλοῦν
«ν' ἀναθεωρήσῃ τοὺς μὴ ὀρθόδοξους προσανατολι-
σμούς του...» καὶ ἀφ' ἐτέρου νὰ πολεμοῦν μετὰ λύ-
σης καὶ ἐμπαθείας τοὺς μὴ προσυπογράφοντας τὴν ἀ-
ποστασίαν καὶ μὴ οὐραγοῦντας εἰς τὴν ἀντορθόδοξον
πορείαν. Δὲν εἶναι χωρητὸν εἰς λογικὸν νοῦν οὔτε εὐ-
άρεστον τῷ Θεῷ, οἱ λέγοντες ὅτι τιμοῦν καὶ γεραί-
ρουν τοὺς κατὰ καιρὸν δοσιμάρτυρας ἀγιορείτας, οἱ
ὁποῖοι διὰ τοῦτο τιμῶνται, ὅτι δὲν ἔκαμψαν γόνυ πρὸς
τῶν ἀλλοτριοφρονησάντων πατριαρχῶν καὶ βασιλέ-
ων. νὰ γίνονται δεινοὶ πολέμοι τῶν διαχωρισάντων
τὰς εὐθύναις τῶν ἀπὸ τοῦ ἡ τῶν βλασφημησάντων ἀ-
πίστως θαρύτερον ἐκείνων τῶν θεηλάτων. Ἐκ τῶν
Γραμμάτων, τὰ ὁποῖα ἡ «Ἱερὰ Κοινότης» ἀπέστει-
λεν εἰς τὴν Μονὴν Ἐσφιγμένου καὶ τῶν ὁποίων ἔγι-
νε «Κοινοποιήσεις» ἢ δημοσίευσις, ἀγεται κανεὶς εἰς
ἀμφιβολίαν ἂν πρόκειται περὶ τῶν ἰδίων ἀνθρώπων.
οἵτινες προεβόλουν καὶ ὡς κήρυκες τῆς Ὁρθοδοξίας
καὶ ἀπορεῖ πῶς τὸ ἐπιτυχάνουν νὰ συνδυάζουν ἐν ἑ-
αυτοῖς τὴν ἐπίκλησιν τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τὴν κατὰ
τῆς ὡς ἄνω Μονῆς — ἥτις οὐδὲν πλέον ἐπιζητεῖ εἰμὴ
τὴν ἀκριβὴ τήρησιν αὐτῆς τῆς Ὁρθοδοξίας — λύ-
σαν, οἷαν θὰ ἐξήλευεν ἡ ἐν Ἐφέσῳ «Σύνοδος» τοῦ
Δισκαίου (449). Αἱ «ἐξηγήσεις» ποὺ δίδουν καὶ τὰ
θέματα ποὺ ἐξάγουν εἶναι ἀρμόδια διὰ γραῖδια ἢ δ'
ἀδιαφοροῦντας διὰ τὴν πίστιν τῶν Πατέρων τῶν καὶ
ἂν οὕτως ἐσκέπτοντο καὶ συμπεριφέροντο οἱ δοιοὶ καὶ
μάρτυρες ἀγιορεῖται Πατέρες μας εἰς τὰς προηγουμέ-
νας γενεάς, ἀμφίβολον εἶναι ἂν θὰ ὑπῆρχε νῦν ἡ Ὁρ-
θοδοξία εἰς τὸ Ἅγιον Ὅρος ἢ καὶ αὐτὸ τὸ Ἅγιον
Ὅρος. Τὰς ἐπιστολάς τῆς «Ἱερᾶς Κοινότητος» γα-
ρακτηρίζει ἰταμότης καὶ ὕβριστικὴ διάθεσις καὶ ἐν
αὐταῖς ἡ μικρότης καὶ ἡ μυκτηριστικὴ ἐμπάθεια συ-
ναγωνίζονται τὴν θρασυτητα καὶ τὸ καλογερικὸν μέ-
νος καὶ τὸ ἀπὸ καθέδρας διδασκαλικὸν «ὕφος». Ἡ ἐ-
πιστολὴ τῆς Μονῆς πρὸς τὴν «Ἱερὰν Κοινότητα»
μακρὰν τοῦ νὰ κατέρχῃται εἰς τὴν παράθεσιν ὑβρεων,
ἀρκεῖται εἰς τὴν διακήρυξιν τοῦ πιστεύω τῆς καὶ
πρόθεσίς τῆς εἶναι νὰ τηρήσῃ ἐν συνεπείᾳ ἐκείνα, τὰ
ὁποῖα, θεωρητικῶς, πιστεύει ἡ ὁλόκληρος περίπτου τῶν
ἀγιορειτῶν, οὐχὶ δὲ νὰ προκαλέσῃ τὴν μὴνιν «ὀρθο-
δόξων». Εἰς ἀπαντητικὸν τῆς γράμματος ἡ «Ἱερὰ Κοι-
νότης», ἀνεδίξουσα τὴν ἐπιστολὴν τῆς Ι. Μονῆς ὡς

«λιθοκεραμοξυλοσωρείαν», θεωρεῖ, ὡς φαίνεται, τὴν
ἰδικὴν τῆς ὡς σοφὸν στηλογράφημα, ὡς τὸν Τόμον
τοῦ ἁγίου Λέοντος πρὸς τὴν Δ' Οἰκουμ. Σύνοδον.
ἢ ὡς γραφεῖσιν ὑπὸ Ἰσιδώρου τοῦ Πηλουσιώτου ἢ
τοῦ ἁγίου Γρηγορίου Θεολόγου. Ἄν ἡ ἐπιστολὴ αὐ-
τῶν τῶν θεολόγων καὶ λογιστῶν γέμει λαθῶν συν-
τακτικῶν καὶ ὀρθογραφικῶν καὶ ἂν αἱ συνεχῶς ἀρα-
διαζόμεναι ἐκφράσεις καὶ ὕβρεις, εἶναι ἀξίαι χαμιά-
λῃδων, δὲν φαίνεται νὰ ἐνοχλῶνται τρομερὰν ὅμως
καὶ ἀξίαν μυκτηρισμοῦ ἔκριναν τὴν ἐπιστολὴν, δι' ἧς
εὐσεβεῖς πατέρες ὑπεραπολογοῦνται τοῦ ὀρθόδοξου
φρονήματος, ὡς ὀφείλει πᾶς ὀρθόδοξος χριστιανός. Ὑ-
πεθετοῦμεν καὶ ὑποθέτομεν ὅτι δὲν ἀπέλιπε τὸ τῶν
μοναχῶν γένος καὶ δὴ τῶν εὐλαβεστάτων ἀγιορειτῶν
ἢ πνευματικῇ ἐκείνῃ εὐγένειᾳ ἢ ἀγνοοῦσα τὰς ὕβρεις,
ἐξ ἄλλου δὲ ἢ Ἑλληνικῇ γλώσσᾳ, δόξα τῷ Θεῷ τόσῳ
πλουσία οὔσα, δὲν ἔχει ἀνάγκην προσφυγῆς εἰς τὰς
βαρβαρικὰς, διὰ νὰ ἐκφρασθῇ τις.

Ταῦτα πάντα καὶ ἡ μέχρις ὀργῆς προκλητικὴ
καὶ ἀπαράδεκτος καταφορὰ τῶν ἐκεί δοσιωτῶν κατὰ
τῶν εὐσεβῶν χριστιανῶν πολλὰς ἀπορίας καὶ ἀμφιβο-
λίας ἀφήνουν, ἀλλὰ καὶ πολλὴν θλίψιν καὶ κρίσιν
συνειδήσεως προκαλοῦσιν ἡμῖν καὶ δὲν δυνάμεθα νὰ
ἐξηγήσωμεν αὐτὰ τὰ πράγματα εἰμὴ ὡς «συζημα-
τισμὸν τῷ κόσμῳ» ἢ καὶ μεσολάβησιν κάποιων «ἄλ-
λων» παραγόντων, ὅπερ φαίνεται ἡμῖν ἀπίστευτον διὰ
μοναχοῦς, καὶ ἀγιορείτας, καὶ παρακαλοῦμεν μετὰ
τῶν ἐνταῦθα ἀδελφῶν ὅπως πληροφορησέτε τὰς τετα-
ραγμένας ψυχὰς μας, διότι τινὰ ἐξ ὧν ἀκούομεν ἐξ
ἁγίου Ὁρους δὲν εὐθυγραμμίζονται μετὰ ὅσα ἐγνωρί-
ζαμεν περὶ ἁγίου Ὁρους. Τὸ ἅγιον Ὅρος ἀνῆκει εἰς
ὅλον τὸ ἔθνος καὶ καθ' ἐπέκτασιν εἰς τὴν Ὁρθοδό-
ξίαν, ὅχι μόνον εἰς Πατριάρχας ἢ τινὰς ἐξουσιαστὰς
ἢ μερικοὺς ἐκεῖ κυρίους. Ὁ εὐσεβὴς λαὸς θέλει καὶ
ἀπαιτεῖ ἀπὸ τοῦς οἰκοῦντας αὐτὸ νὰ διατηρηθῇ ὡς
οἱ ἅγιοι Πατέρες ἠθέλησαν αὐτὸ καὶ νὰ εἶναι τηλαυ-
γὴς φάρος Ὁρθοδοξίας διὰ τοῦτο ζητοῦμεν τινὰ σχε-
λιασμὸν τῶν ἐπιστολῶν καὶ τῆς συμπεριφορᾶς τῆς «Ἱ-
ερᾶς Κοινότητος» τῶν μοναχῶν, διότι εἰς πολλὴν σὴν-
χυσιν εὐρισκόμεθα καὶ δὲν γνωρίζομεν τί νὰ προ-
νόημεν περὶ τῶν ἀγιορειτῶν τηροῦν αὐτὸ «Ἀκρόπο-
λιν τῆς Ὁρθοδοξίας» καὶ μιμοῦνται τοὺς ζηλωτὰς
τῆς πίστεως ὡς αἰδιόμους προκατόχους τῶν, ἢ συνοδοι-
ποροῦν καὶ οὐραγοῦν τοῖς ἀποστάταις, ὡς ἐκαυχᾶτο
περὶ αὐτῶν πρὸ τινος ἀποθανῶν καὶ ταφῆς πατρι-
άρχης;

Ἀγαπητὲ Χριστόδουλε καὶ οἱ σὺν σοὶ ἀδελφοί,

Τὰ ἐρωτήματα καὶ ἀπορίαι καὶ ἡ δοκιμασία τῆς
ψυχῆς καὶ ἡ ταραχὴ καὶ λύπη τῶν καρδιῶν σας δὲν
εἶναι ἀδικαιολόγητοι καὶ τοῦτο δὲν συμβαίνει μόνον
σὲ σὰς καὶ δὲν εἶναι παρακινδυνευμένον νὰ εἰπωμεν
ὅτι ἡ περίπτωσις αὐτὴ δίδει ἀφορμὴν «ὅπως ἂν ἀ-
ποκαλυφθῶσιν ἐκ πολλῶν καρδιῶν διαλογισμοί». Χρεῖ-
άζεται ὅμως νὰ γίνῃ σαφὴς διάκρισις μεταξὺ τῶν ἀ-
γιορειτῶν σχεδὸν πάντων, οἱ ὁποῖοι τὰ δικαιώματα
τοῦ Θεοῦ ζηλοτύπως διεκδικοῦν καὶ τὴν τιμὴν τῶν
Πατέρων τῶν δὲν προδίδουν καὶ μερικῶν ἀτόμων εἰ-

κειωθέντων τὴν «ἐξουσίαν» καὶ ἐνεργούντων ἐξ ὀνόματος τοῦ Ἁγίου Ὁρους, οὐχὶ ὁμως κατὰ ἀλήθειαν καὶ νὰ τὰ ἀγιορειτικὴν ψυχὴν. Ὁ διάβολος θεδαίως δὲν ἔχει λόγον νὰ ἐχθρεύεται καὶ πολεμῇ καὶ ἐπεμβαίνει εἰς τοὺς μὴ πολεμοῦντας αὐτὸν καὶ καταργούντας τὰ σχέδιά του καὶ κατὰ τινὰ τρόπον, εἴτε διὰ συμμετοχῆς εἴτε δι' ἀνοχῆς προάγοντας τὰς ὑποβολὰς του.

Λυσσὰ ὅμως καὶ μαίνεται κατὰ τῶν μισούντων τὰ ἔργα του καὶ καταστρεφόντων τὰς πλεξάντας του, τὰς ὁποίας μηχανεύεται κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ἐφευρίσκει, τρόπους νὰ ἐπεισάγῃ τὸ πνεῦμα τοῦ κόσμου, διὰ νὰ ὑπείσῃται μὲ δόλιον τρόπον ὅπου ἡ κατ' εὐθεΐαν προσβολὴ ἀποκρούεται. Τὸ ἅγιον Ὅρος ἔχει καὶ εἶναι ἅγιον, τὸ ὅτι δὲ εὐρίσκονται κατὰ καιροὺς τινὰ στοιχεῖα οὐχὶ κατὰ πάντα ἀντάξια τῶν προγόνων, τοῦτο δὲν συμβαίνει πρῶτην φοράν, ἀλλ' οὔτε καὶ ἐξουδετερῶναι τὴν τιμὴν τοῦ τόπου, οὔτε διαμένει ἐπὶ πολὺ ἡ τοιαύτη πλαγιοδρόμησις.

Ἄν ποτε, παραχωρήσει Θεοῦ τὸ κακὸν εὖρη χώραν παρὰ τοῖς πολλοῖς, τότε καὶ ὁ Θεὸς θὰ τοὺς «δῶσῃ κατὰ τὴν καρδίαν των» καὶ ἂν αὐτοὶ δὲν θέλουν τὸ ἅγιον Ὅρος ὅπως τὸ ὦρσαν, ὁ Θεὸς καὶ δὲν ἐπιζητεῖται ἀκριβῶς ἡ εὐαρέστησις τῆς Κυρίας Θεοτόκου, τῆς Ἐφόρου τοῦ Τόπου, ἀλλ' ἔχουν ἐν αὐτῷ παρησίαν οἱ ἐχθροὶ τοῦ Υἱοῦ Τῆς, ἄλλο δὲν ὑπολείπεται: εἰμὴ ἡ ἐπέλευσις τῆς ὁργῆς τοῦ Θεοῦ. Οἱ ἀγιορεῖται δὲν εἶναι δυνατόν νὰ λησμονήσουν τίνος ἱστορίας νοὶ παραδόσεως εἶναι κληρονόμοι καὶ ἂν ποτε ἀκούωνται «ἁλλοτρίων» φωναί, αὗται δὲν εἶναι τῆς ἀγιορειτικῆς ψυχῆς, ἀλλ' ὀφείλονται εἰς τὴν παρεμβολὴν κάποιου «ἄλλου» πνεύματος, οὐδεμία δ' ἀμφιβολία ὅτι κάποτε θὰ μετανοήσουν ἐπωδῆποτε» εἶθε ὠφελῖμος. Εὐχεσθε νὰ τοὺς φωτίσῃ ὁ Θεός.

Αἱ ἐπιστολαὶ τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος» ἃς μὴ θεωρηθῶν ὡς ἀπηχοῦσαι τὴν γνώμην καὶ τὴν θέλησιν τῶν ἀγιορειτῶν» κάθε ἄλλο» οὔτε καὶ αὐτῆς τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος. Μερικὰ ἄτομα ἐκεῖ μέσα, λιγώτερα τῶν δακτύλων τῆς μιᾶς χειρός, ἄγουν καὶ φέρουν αὐτὴν ὅπου θούλονται καὶ ἀναλαμβάνουν εὐθύνας, οἷας τερραστία «τόλμη» ἢ ἡ ἑλλειψις... κατὰ ἄλλου θ' ἀνεδέχτο.

Αἱ Ἱερὰ Μοναὶ καὶ πάντες οἱ οἰκοῦντες τὸ Ὅρος τοῦτο ἃς ἀναίξουν τὰ ὅματα καὶ προβλέψουν ποῦ ἡδηγοῦν αὐτὸ δύο τρεῖς ἐκεῖ μέσα, διὰ νὰ μὴ τ' ἀναίξουν ὅταν θὰ εὐρεθῶν «στοῦ σατανᾶ τὴν ἀγκαλιά...». Ἄν αὐτῶν ἐστένεψε τὸ μυαλὸ καὶ δὲν βλέπουν πέραν τοῦ σήμερον καὶ τοῦ ἀτόμου των, ἃς διαβλέψουν ὅσοι δὲν πάσχουν ἀπὸ μυωπίας παρελθόντως καὶ μέλλοντος. Ἀναλαμβάνουν αὐτοὶ οἱ ὁσιώτατοι νὰ «ἐλέγξουν» καὶ συμπεριφέρονται πρὸς Βασιλικὴν Πατριαρχικὴν Μονήν, ἣτις κατ' οὐδὲν ἔχει νὰ ζηλεύσῃ ὅλας τὰς ἄλλας, ὡς πρὸς ἀτακτῆσαντα παιῖδα δεόμενον παιδαγωγίας ἀπὸ τὸν δάσκαλο.

Αἱ ἐπιστολαὶ των δὲν φαίνεται νὰ ἐγράφησαν ἐν ἡρεμίᾳ καὶ περισκέψει, ἀλλ' ἐν βρασμῷ ψυχῆς καὶ εἰσαγγελικῷ τρόπῳ ἐκφράσεως καὶ ἐνεργείας ἐνθυμίζει κάποια ἄλλα «ἐροδικεῖα» καὶ δὲν μυρίζει εὐ-

γένειαν καὶ ὁσιότητα. Δὲν εἶχον θέσιν εἰς ἐπιστολὴν σεβαστῆς Ἱερᾶς Κοινότητος» πρὸς σεβαστὴν Ἱερὰν Μονήν αἱ ὕβρεις καὶ ἡ ἱταρότης καὶ ἡ μυκτηριστικὴ εἰσθεσις καὶ «τουπέ» ὑπερβαίνον τὴν αὐθεντικότητα Οἰκουμένης Συνόδου. Ἐπὶ τέλους πρὸς ἱστοίους πατέρας γράφουν, ἂν μὴ πολλῶ καλλίονας τῶν πλείονων ἐξ αὐτῶν, διότι περὶ θέματος πίστεως πρόκειται ἐπὶ τῆς ὁποίας καὶ ὁ Βασιλεὺς καὶ ὁ Πατριάρχης οὐδὲν δικαίωμα ἔχουν, πλέον τοῦ τελευταίου πιστοῦ. Ἐπικαλοῦνται ἐπανειλημμένως τὸν «Καταστατικὸν Χάρτην Ἁγίου Ὁρους», φαίνεται ὁμως νὰ νομίζουν ὅτι αὐτὸς ὁ Καταστατικὸς Χάρτης ἔχει ἐφαρμογὴν μόνον κατ' ἐκλογὴν καὶ μόνον ὡς αὐτοὶ δεῖνως τὸν «ἐρμηνεύουν» καὶ τὸν διαχειρίζονται, λησμονοῦντες καὶ ὅτι ὑπάρχει κάποιος ἄλλος «Χάρτης», ἀνώτερος ἀπὸ ὅλους τοὺς χάρτας τοῦ κόσμου, ποῦ λέγεται Εὐαγγέλιον, καὶ τὸ ὁποῖον ἂν ἐλάβανον ὑπ' ὄψει, ὅχι μόνον κατήγοροι καὶ κριταὶ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς δὲν θὰ ἐγίνοντο, ἀλλ' ἐν κατανύξει καὶ συναίσθησει θὰ διηρωτῶντο «ἄρα ἐπλανήθημεν ἀπὸ δόξου ἀληθείας». Οὔτε τὴν συμπεριφορὰν τῶν Γραμμάτων οὔτε τὸ εἰς δ' ἀσχολοῦνται θέμα ἐδικαιολογεῖ ὁ Καταστατικὸς Χάρτης καὶ ἐτσιθελικὴ εἶναι ἡ ἐπίκλησίς του.

Τὰ «ῥφος» τῶν Γραμμάτων, καθ' ὃ δὲν θὰ ἔγραφε Πατριαρχεῖον ἢ δικτατορικὴ κυβέρνησις, τὸ συνεχές ὕδρεολόγιον, αἱ χρησιμοποιούμενα: λέξεις, τὰς ὁποίας ἀραδιάζουν τινὲς «διὰ νὰ δείξουν πνεῦμα» εἶναι τὰ ἀρμόδια εἰς τὸ στόμα τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος Ἁγίου Ὁρους καὶ προσυπογράφονται ταῦτα ἀπὸ τοὺς λοιποὺς ἀγιορεῖτας; Κάποτε θὰ τὸ ἐννοήσουν καὶ οἱ ἴδιοι, ὅταν θὰ λείψῃ ἡ ἐμπάθεια καὶ θὰ γίνουν ταῦτα ἱστορία. Τὴν ὑπὸ τῆς Μονῆς τήρησιν οὐδεὶς ἄλλος εἰμὴ τῆς καθαρᾶς ὁρθόδοξου γραμμῆς, τὴν ὁποίαν ἀποδέχονται πάντες ὅν δὲν εἶναι «ἀποφασισμένοι» οὐραγοὶ τῶν ἀποστατῶν, ὀνομάζου, «ἐκτροπὴν ἐκ τῆς εὐθείας δόξου», «πρόσληψιν ἄφρονος ἀκαίρου ζήλου», «ἡμικρτημένην πορείαν» κλπ. «ἀλόγιστον καὶ προκλητικὴν τὴν στάσιν τοῦ Ἀντιπροσώπου αὐτῆς», οὕτω χαρακτηρίζοντες τὴν συνεπῆ καὶ εὐθεΐαν καὶ μὴ θεομπαικτικὴν στάσιν του, ὃν καὶ «ἀπέπεμφαν ἐκ τῶν Συνεδριῶν» ἐν τίνι δικαίωmati καὶ κατὰ ποῖον ἄρθρον τοῦ προκρουστικῶς χρησιμεύοντος Καταστατικοῦ Χάρτου; Ἡ Μονὴ θεδαίως ὑπομένει καὶ εἶναι. Κάποιος ποῦ ἀναμφιδόλως τὰ τὴν ἐκδικήσῃ.

Σφόδρα ὑποτιμῶντες τὴν νοημοσύνην τῶν πατέρων τῆς Μονῆς, οἱ ὁποῖοι κατ' οὐδὲν ὕστερον τῶν λοιπῶν ἀγιορειτῶν, καὶ ἐλλειπῶς καὶ ψευδῶς πληροφορημένοι, θεωροῦν αὐτοὺς ὡς ἄβουλα ὄντα ἀγόμενα καὶ φερόμενα ἀπὸ «ἐξτρεμιστικὰ τινὰ στοιχεῖα» (δὲν τοὺς ἀρκεῖ, φαίνεται, ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα διὰ νὰ ἐκφρασθῶν). Διὰ νὰ δείξουν, ὡς φαίνεται, αὐτοὶ τὴν ἀνωτερότητά των καὶ ὅτι ἐν ἀπαθείᾳ καὶ κατὰ Θεὸν ἐνεργοῦν, στολίζουν τοὺς πατέρας μὲ πολλὰς ἀρετάς, σὺν ταῖς ἀνω, ὡς: «οὐδεὶς δύναται νὰ ἀναγνώσῃ ἑρῶς καὶ ἀντιληφθῇ, — ἀφυχολογητοῦ συμπεριφορᾶς — ἀκαίρου καὶ ἄφρονος ζήλου — προεχάλασε τὸν

μέγα σκάνδαλον — πόσον κακού πρόξενος ἐγένετο — ἐλπίζει εἰς στέφανα ἀθλητικά — ἔπεσεν εἰς πλάνην ἄλλην — τί τὰ θέλετε τὰ παρὰ πλανητικά — ψεύδεσθε — ἀπαντήσατε εὐθέως — παρουσιάζεσθε ὡς ἡρώες — δὲν ἔχετε στοιχειώδη τόλμην — ταπεινὰς δικαιολογίας — καθαροὶ παραλογισμοὶ — μωροῦ ζήλου — λαὸν ἀπαίδευτον — δειλίαν καὶ πονηρίαν κλπ.».

Ἄν μὲ τὴν γνώμην τῶν Ἱερῶν Μονῶν ἢ καὶ τῶν Ἀντιπροσώπων συνετάχθησαν καὶ ἐγράψαν αὐταὶ αἱ ἐπιστολαὶ θὰ διευκρινισθῇ κάποτε. Σπεύσαντες οἱ γενναῖοι οὗτοι νὰ μεταδώσουν εἰς τὰ πέρατα τῆς γῆς, εἰς τὰς ἐφημερίδας καὶ τὰ παγκόσμια πρακτορεῖα «τὰ νέα» καὶ ὅλα τὰ γινόμενα, προτοῦ καὶ λάβῃ γνώσιν αὐτῶν ἡ Μονή, εἶχον τὴν ἀνδρείαν νὰ δηλώσουν ὅτι «ἐξ ἐπισήμου πηγῆς οὐδὲν ἐγνώσθη»... Μὲ ὅφους Ἱερᾶς Ἐξετάσεως δικάζουν καὶ μὲ στόμφο Φρειδερίκου τοῦ Μεγάλου ἐρωτοῦν ἂν προσεχώρησεν ἡ Μονὴ εἰς τοὺς Ζηλωτάς, ἂν πορεύεται δηλ. τὴν εὐθείαν ὁρθόδοξον γραμμὴν. Τοὺς ἐνομιζαμεν διὰ περισσότερον ἐξυπνοὺς καὶ δὲν περίμενε κανεὶς νὰ γίνεταί ἐρώτητα διὰ πράγματα ποὺ ἐδημοσιεύθησαν καὶ δὲν πράττονται ἐν παρὰδύσῳ. Ναυτίαν τοὺς προκαλεῖ καὶ ἀποκρουστικὴ τὸς φαίνεται ἡ λέξις Ζηλωταὶ καὶ Ζηλωτική, ὅπως καὶ εἰς τοὺς ἔξω νεωτεριστὰς ἡ λέξις παλαισημερολογίται, ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τῆς προκαταλήψεως, ἣν ἐδημιούργησεν ἡ ἀλαζονεία καὶ ἡ ἀνιδεία. Δὲν ἐντρέπονται, φαίνεται, νὰ λέγωνται νεοσημερολογίται, προτιμοῦν δὲ ἀντὶ ζηλωταὶ πίστεως, νὰ εἶναι πλαδαροὶ καὶ χλιαροὶ, οἷοι οἱ πρὸς ἑμπετον (Ἀποκ. γ' 16).

Παρεισφέρουν καὶ ρητὰ τῆς Ἀγίας Γραφῆς περὶ «ζήλου», μὲ «ἐρμηνείας», διὰ τὰς ὁποίας ἐπρεπεὶ νὰ ἐντρέπεται καὶ μαθητῆς. Κάμνοντες λόγον περὶ Γ.Ο. Χ. ἐν Ρωσσίᾳ, θὰ ἔπρεπε νὰ ἔχουν καὶ τὴν στοιχειώδη εὐθύτητα νὰ ἐξηγήσουν περὶ τίνος πρόκειται καὶ ὅχι νὰ χρησιμοποιοῦν ἐν ἀπάτῃ συνωνυμίαν, διότι ἂν εἶναι κάποιος ποὺ πρέπει νὰ αἰσχύνεται ἀναφέρων οὐτούς, εἶναι αὐτοὶ οἱ ἴδιοι, διότι, ὅπως καὶ οὗτοι, «ἀνοίξαντες ἰδίαν ὁδὸν» ὠνόμασαν «σχισματικούς» τοὺς μὴ συναπαχθέντας τῇ αὐτῶν ἀποστασίᾳ χριστιανούς. Ἀκόμη ἐθεώρησαν, ἑαυτοὺς ἱκανούς ν' ἀναφερθῶν μετὰ κομπορρημοσύνης χιλίων παπῶν εἰς τοὺς εὐσεβεῖς ἀγωνιστάς, καθ' ὃν τρόπον δὲν τὸ κάμνουν οὕτε οἱ δεσποτάδες καὶ οἱ ἀσθεβεῖς ἀγνοοῦντες καὶ υπερβαίνοντες τὰ ἰδικὰ τῶν μέτρα οἱ ἀκαπνοὶ αὐτοὶ γενναῖοι καὶ γνωρίζοντες ὅτι δὲν θὰ τοὺς ἀπαντήσῃ, θέτουν ἀνάνδρως καὶ ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς εἰς τὸ στόμα τῶν τὸ ὄνομα τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Αὔξεντιου μετὰ χαμπερείας ἐξοργιστικῆς.

Σπουδαῖον εἶναι πῶς ἐνόμισαν αὐτὰ τὰ ἀνθρωπάκια ὅτι δύνανται ν' ἀντιβλέψουν εἰς ἐκείνους τοὺς γίγαντας ἀγωνιστάς, μὴ ἀναλογιζόμενοι τὰς εὐθύναις ποὺ ἀναλαμβάνουν καὶ τί θὰ εἴπῃ μετ' ὀλίγον ἡ ἱστορία. Κάμνουν λόγον καὶ διὰ τὴν «διαμνημόνευσιν ἢ ὅχι τοῦ πατριάρχου» καί, χωρὶς νὰ ξέρουν τί τοὺς γίνεται, ἀνεκάλυψαν οἱ σοφολογιώτατοι αὐτοὶ πρωτόφαντον ἐκκλησιολογίαν, καθ' ἣν, χωρὶς καὶ «ν' ἀ-

ποκόπτονται» ἀπὸ τὴν κοινωνίαν τινός, δύνανται νὰ μὴ τὸν μνημονεύουν! Καὶ νομίζουν ὅτι εἶναι καμμιὰ γενναϊότης αὐτὸ καὶ δὲν διηρωτήθησαν ποῖαι αἱ εὐθύναι καὶ ἂν δικαιούνται νὰ μὴ μνημονεύουν ἐπίσκοπον μεθ' οὗ εὗρισκονται εἰς πλήρη πνευματικὴν κοινωνίαν. «Δὲν ἔδωσαν, λέγει, δικαίωμα εἰς τινὰ Μονὴν ν' ἀποκόπτεται...», ἐγίναν δηλ. μεγάλοι διαφεντευταὶ τῆς πίστεως καὶ μόνοι, κατὰ διαταγὴν τῶν θὰ θρησκείῃ κανεῖς πόθεν προσεπορίσθησαν τὸ τοιοῦτον ὑπερδίκαιωμα, ἄγνωστον.

Λέγουν πάλιν «ποῖος εἶπε, ὅτι ἀποφεύγοντες τὴν μίαν πλάνην, δεῖν ὅπως πέσωμεν εἰς ἄλλην;» δ' οὐ ἐμολογοῦν λαμπρότατα ὅτι ἤδη εὗρισκονται εἰς πλάνην. Τοὺς εὐχαριστοῦμεν θερμῶς καὶ εὐχόμεθα νὰ ἐλεήσῃ ὁ Θεὸς τὴν κεφαλὴν τῶν. Περὶ δὲ «σχίσματος», ὅπερ λέγουν «ἄλλην πλάνην», τί νὰ εἴπῃ τις; Ἄγνωστον πότους ἐνόμισαν τοὺς ἑαυτοὺς τῶν, ὡς ὑπερσύνδοτος... ἀποφαινόμενοι, καὶ κατὰ τίνος κριτήριου δογματίζονται. Ὅ,τι δὲν εἶπον οἱ ἱεράρχαι ἀποφαντικῶς καὶ δὲν ἔκρινε καὶ ἀπεφάσισεν ἡ ἐκκλησία τῶν ὁριστικῶς, κρίνουν καὶ ἀποφασίζουσιν οὗτοι κατ' ἁπόλυτον τρόπον καὶ ἀντὶ νὰ ἐρευνήσουν πῶς ἀποτελεῖται σχίσμα καὶ ποῖοι ἐποίησαν σχίσμα, ἀρκοῦνται εἰς τὴν εὐκολοὶ καὶ συμφεροντολογικὴν ἀνακάλυψιν μερικῶν κοσμηκοφρόνων, ἐμολόντων ἀνθρωπιστικῶς, οὐχὶ χριστιανικῶς. Λέγουν ἀκόμη ὅτι «τόσον μέγα σκάνδαλον προεκάλεσεν εἰς τοὺς χριστιανούς μας ἡ συμπεριφορὰ τῆς Μονῆς».

Δὲν λαμβάνουν τὸν κόπον νὰ προσκομίσουν ἔστω καὶ μίαν περίπτωσιν χριστιανοῦ σκανδαλισθέντος ἐκ τῆς εὐθύτητος τῆς Μονῆς; Καὶ πῶς συμβαίνει ν' ἀκούσῃ πολλοχόθεν ἡ Μονὴ τὴν χαρὰν καὶ τὸν ἐνθουσιασμόν τῶν πιστῶν, οὐδεμίαν δὲ κοτάχρυσιν; Ἐξ ὧν γνωρίζομεν, ὅχι μόνοι, ἀπλοὶ ἄνθρωποι, ἀλλὰ καὶ ἐπίσημοι καὶ ἐν ἀξιώμασι τῆς κυβερνήσεως καὶ τοῦ στρατοῦ κλπ., ἐρωτῶντες πατέρας πρὸ συμπίπτει νὰ συναντήσουν, πόθεν εἶναι, ὅταν ἀκούσουν «ἐκ τῆς Μονῆς Ἐσφιγμένου», «ἀνοίγει τὸ πρόσωπόν των» καὶ ζητοῦν χειραψίαν καὶ δίδουν συγχαρητήρια καὶ συνιστοῦν ἐμμονὴν καὶ ἐνθουσιασμόν καὶ εὐθύτητα Ὁρθοδοξίας κλπ. Περὶ δὲ τῆς πνευματικότητος τῆς Μονῆς αὐτὸς ὁ Διοικητὴς τοῦ ἁγίου Ὁρους, ἰδὼν ἐν αὐτῇ τόσους νέους μοναχοὺς καὶ τὴν πραγματικὴν τῶν εὐλάβειαν, τὴν συνεγάρη καὶ ἐνώπιον αὐτῆς τῆς Ἱ. Κοινότητος, φέρων αὐτὴν εἰς παράδειγμα καὶ εἰπὼν «ὥστε ἡ ἐπ' ἀνδρωσὶς τοῦ ἁγίου Ὁρους δὲν εἶναι ἀνέφικτος, μόνον ὅτι οἱ ἄνθρωποι ζητοῦν νὰ ἴδουν νὰ εὗρουν πνευματικότητα».

Πρόκειται γὰρ θέμα Ὁρθοδοξίας καὶ θεωρεῖ ἑαυτὴν ἱκανὴν ἢ «Ἱερὰ Κοινότης» νὰ κρίνῃ, νὰ δικάζῃ, νὰ καταδικάζῃ Ἱερὰν Μονὴν, πολυανθρωποτέραν τῶν πλείστων, χαίρουσαν ἀείποτε ἐπαινετῆς φήμης κατὰ πάντα καὶ οὐδέποτε κατηγορηθεῖσαν. Καὶ ποῖοι εἶναι αὐτοὶ ποὺ ἀναδέχονται νὰ «δικάσουν» ἀρχιμανδριτὴν ἡγούμενον καὶ πατέρας ἀρχαίους καὶ νέους ἱσοτίμους ἢ καὶ πολλῶ ἀνωτέρους πλείστων ἐξ αὐτῶν; Οἱ περισσότεροι αὐτῶν ἀπλοὶ καλόγηροι, οὕτε καὶ ἱερω-

μένοι και οι πλείστοι κούτσουρα ως προς την παιδείαν και την γνώσιν, οι οποίοι θγαίνουν από εκεί μέσα και έρωτων ένας τον άλλον «τι είπαμε εκεί...» και διερωτώνται ποιον θέμα συνεζητήθη. Θα ειπουν ότι έχουν την γνώμην των Μονών των; Είναι βέβαιον ότι συνεδουλεύθησαν τας Μονάς και είναι γνώμη των 'Αγορευτών οσα ενήργησαν και έγραψαν οι μερικοί; 'Αλλ' ούτε ή ελότης των 'Αγορευτών ούτε ή λεγομένη «Δισενιαύσιος», εκ των 'Ηγουμένων και Προϊσταμένων, έχει εξουσίαν να λύση ζητήματα πίστεως. 'Επικαλούνται τον Καταστατικόν Χάρτην οι κατ' αυθαιρεσίαν διαχειριζόμενοι την «εξουσίαν» δυο-τρεις και άγοντες τους λοιπούς. Κατά ποιον άρθρον αυτού του Καταστατικού Χάρτου περιεβλήθησαν εξουσίαν να κρίνουν θέμα πίστεως; Κατ' αυτόν τον Καταστατικόν Χάρτην (άρ. 5) απαραίτητος προϋπόθεσις διαμνηνής εν Αγίω 'Ορει, να είναι ορθόδοξος. 'Επομένως δεν περιλαμβάνεται εις την ολκήν της αρμοδιότητός του θέμα άνωτέρον του, τό της 'Ορθοδοξίας, ή οποία προϋποτίθεται. Συμφώνως προς τό άρθρον 6 του Νομοθετικού Διατάγματος του κυρούντος τον Κ.Χ.Α.Ο. (10 Σεπτεμβρίου 1926), ούτε ή Δισενιαύσιος, τό ανώτατον εν 'Αγίω 'Ορει διοικητικόν σωμα, δύναται να κανονίση θέματα πνευματικού περιεχομένου, αλλά θέτει αυτά εις την κρίσιν της Μεγάλης 'Εκκλησίας.

'Επομένως σπεύδει πολύ ή «'Ιερά Κοινότης» και υπερβαίνει τά όρια «εξουσίας» της. 'Αλλά και αν τοις παρείχετο τοιαύτη «ευκαιρία», δια ν' αναδέχωνται τον ρόλον των δικαστών επί θέματος πίστεως, ανατρεφώς έδι να ήσαν συνεπείς και κατά πάντα όμόφρονες και ακόλουθοι εις τά της πίστεως εκείνων, εξ όνόματος των οποίων υποτίθεται «δικάζουν». Καί τό νέον ήμερολόγιον να εισαγάγουν ανεπιφυλάκτως και ό πατριάρχης να μηνιμονεύεται εις όλας τας Μονάς των και μέ τους παπιστάς να συμπροσεύχωνται και τους έβραίους να ανακαλιζώνται και όλους τους νεωτερισμούς να προσδεχθούν κλπ. κλπ. 'Η Μονή ήδύνατο, δικαιολογημένως, να τοις ειπή: «έως πότε ύμεις χωλανείτε επ' άμφοτέραις ταίς ιγνώαις ύμών»; 'Αφ' ένός διακηρύσσον «ό πατριάρχης ό παναιρετικός, ό αποστάτης, ό ακάτως νοσήσας» και άπειρα άλλα και άρ' έτέρου «ό ιρθασομών τον λόγον της αληθείας», ό άξιος σεβασμω κλπ. 'Ηκούσθη ποτέ τοιαύτη σπουδαία εκκλησιολογία; 'Ομως έκαστος οίδε πώς πορεύεται.

Κατά τον τρόπον αυτόν, φαίνεται τιμοῦν και θούλονται να μιμηθούν τους Πατέρας των και τους όμολογητάς και τους μάρτυρας και ούτως επαγγέλλονται ν' αγωνισθούν δια την πολεμουμένην 'Ορθοδοξίαν. Περιμένουν ότι θα επέλθῃ ό έχθρός όπως άλλοτε, να νομίσουν ότι θα δείξουν τότε την ανδρείαν των και θ' αναδειχθούν αγωνιστάι της πίστεως. Δέν θέλουν να συνειδητοποιήσουν ότι σήμερα ό έχθρός είναι ύπουλος και πανούργος και μοχθηρός, ούτε την χαράν του μαρτυρίου δέν θέλει να μάς αφήσῃ ότι ό διάβολος είναι έφευρετικώτατος, δέν έχει ανάγκην να μεταχειρίζεται πάντοτε τους ίδίους τρόπους πολέμου και έ-

ξαπατήσεως και ότι με την σατανικότητα της διαβόσεως εκ των έσω και την άπάτην των γλυκερών συνηθιάτων, και την δαθμιαίαν πρόκλησιν της θρησκευτικής αδιαφορίας προάγει την μακροσκελώς εξυφανθείσαν συνωμοσίαν και ούχι δια της άμέσου βίας και του φανερού πολέμου.

Δέν θέλουν και να έννοήσουν ότι ένότης και αγάπη και όμοφροσύνη και ειρήνη μόνον εν τῷ όνόματι του Χριστού εν τῇ άπαρασαλεύτῃ 'Ορθοδοξία δύναται να μείνη, ούχι εν όνόματι και κατ' έντολήν και οχήματα ανθρώπων. 'Ενότης και κοινωνία θρησκευτική μη εν τελεία ένότητι πίστεως δέν δύναται να σταθῇ και αν γίνεται κάποτε τοιαύτη ψευδοσυγκόλλησις, είναι ύποκριτική και θηησιμαία και δέν μένει επί πολύ.

'Ιδιαίτερος όσον άφορᾷ εις τό 'Αγιον 'Ορος, άναντηρήτως ή παρακμή του όφείλεται εις τους Πατριάρχας Κωνσταντινουπόλεως ή κατιούσα του ήρχισεν άφ' ότου ούτοι έγιναν όργανα των σκοτεινών δυνάμεων και έπεδόθησαν εις τους νεωτερισμούς, δια να όμοιάσουν και συμψηφθούν με τους προτεστάντας και πάντας τους αίρετικούς, ούς έπροτίμησαν του Θεού και των όρθοδόξων. Είναι γνωστά και είναι γραμμένα αι κατὰ του μοναχισμού λυσώδεις διαθέσεις των λ.χ. ως του Μεταξάκι, του Βασιλείου Γ' κλπ., και ής γνωρίζουν οι άγορεύται ποῦ είναι τό συμφέρον των. Διότι αν δέν χωρίσουν τας ευθύνas των από τους τοιούτους πατριάρχας — έφ' όσον αυτοί θέλουν να δουλεύουν πολλούς κυρίους — άς μη περιμένουν να ίδη προσκοπήν τό άγιον 'Ορος ως πρίν.

'Αν ένδιαφέρωνται δια την φήμην του 'Αγίου 'Ορους και την ιδιικήν των, άς συμμαζευθούν και παύσουν τον κατ' ευθείαν κατὰ της 'Ορθοδοξίας πόλεμον, διότι αν χρειασθῇ να γνωσθούν ευρύτερον εις τον λαόν αι ένέργειαι των, θα έξανεμισθῇ ή επαινετή φήμη της όποιας πολύ κήδονται και υπέρ της όποιας πρέπει να ένδιαφέρωνται. 'Αν αυτοί ένδιαφέρωνται ολιγώτερον δια την τιμήν του Θεού και των πατέρων των και προτιμούν, αντί της αληθείας και της ευθύτητος, την τιμήν του κόσμου και κατ' άλλας «τιμές», άς γνωρίζουν ότι δέν θα τους όφελήσουν επί πολύ. 'Υπό πάντων όμολογείται ότι ή 'Ορθοδοξία πολεμείται καταχόθεν και ίσως δεινότερον και ύπουλότερον πάνσης άλλης έποχής.

'Αναλογίζεται κανείς ποῖοι θα είναι, μετά Θεόν, οι «μέχρις αίματος» υπερασπιστάι της. 'Ο πολὺς λαός; Κάτι άλλοι «ποιμένες» τον παρέλαβον και τον μετέφεραν εις την θνητόψυχον αδιαφορίαν και την λύσαν της καλοπέραςης και τῷ παιγνίῳ και πώς να κολάσουν την ψυχήν των βαρύτερον; Όλίγον τους μέλλει δι' άλλα ένδιαφέροντα. Οι 'Επίσκοποι; Αυτοί «ετρόμαξαν» ως ότου πάρουν εις χείραν μίαν πατερίτσαν, 'Έχουν τον παχυλόν μισθόν των και τας τιμάς «μικροῦ αυτοκράτορος», να τά χάσουν; σοῦ λέγει, «αἱ, είποῦν και οι άρχηγοί και οι άλλοι» θα πάμε να κάρως θεσμός της Νηστείας, προτείνει και τά ακόλουθα: μωμε σχίσματα;». Οι ιερείς του κόσμου; είναι και

αὐτοὶ ἄνθρωποι τοῦ κόσμου οἰκογενειάρχαι, κυττάζουν τὸ συμφέρον των, ἀναπαύονται εἰς τὸ «ὅπως με διατάζει ὁ δεσπότης τί πειράζει; γίνεται καὶ ἔτσι» ἔφου τὸ λέγουν οἱ ἀρχηγοὶ ἐκεῖνοι θὰ δώσουν λόγον».

Βεβαίως, ὑπάρχουν καὶ τὰ «λείμματα» μεταξύ αὐτῶν, ἀλλ' εἰς ἀριθμοὺς πολὺ θλιβεροὺς καὶ μὴ προσωινωζομένους καλὰ. Δικαιῶνουν κανένα τὰ ὡς ἄνω «ἐπιχειρήματα»; Βεβαίως ὄχι. Ὅμως ὁ μοναχός, ὁ λέγων ὅτι ἡρνήθη τὰ πάντα καὶ ἐνδιαφερόμενος μόνον διὰ τὴν μέχρι θανάτου τήρησιν τῆς πίστεως καὶ τῆς ἁρετῆς, ποῖον, ἔστω καὶ τοιοῦτο... δικαιολογητικὸν θὰ προβάλλῃ; Ἐὰν καὶ αὐτὸν τὸν μέλλει διὰ τὴν ἀκριβῆ διαφύλαξιν τῆς πίστεως, ὅπως τὴν παρέδωσαν οἱ Πατέρες του, ἄλλο δὲν ὑπολείπεται, εἰμὴ ἡ μάταια. ὡς διέταξε, ὁ Θεὸς «ἀπὸ τὴν αὐλήν τοῦ Ναοῦ μου ἄρξασθε».

Ἀκούομεν τελευταίως ὅτι ἡ «Ἱερὰ Κοινότης» ἐπιστρατεύει τὴν παρεμβολὴν οἰκονομικῶν δυσχερειῶν εἰς ὅτι τοὺς περὶ, κατὰ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἑσφιγμένου, διὰ τὰ τὴν... ἀναγκάσει νὰ υποκύψῃ «διὰ τῆς πείνης». Πῶς τυφλώνονται οἱ ἄνθρωποι, ὅταν σταλῇ ἐς κόρακα ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ! Δὲν ἐνθυμοῦνται, ὅτι μέχρι χθὲς καὶ νομίζουν ὅτι με τοιαῦτα τεπεινά, διὰ τὰ μὴ εἴπωμεν χυδαῖα καὶ ἀπάθρηπα καὶ εἰδωλοατρικὰ, μέσα θὰ ἐπιβληθοῦν εἰς ἀνθρώπους παύ προῦπελόγισαν καὶ περιεφρόνησαν καὶ τὸν θάνατον.

Δὲν προγινώσκουν οὔτε τόσο, ὅτι θὰ γραφοῦν εἰς τὴν ἱστορίαν αὐτὰ τὰ πράγματα καὶ ὅτι θὰ δικασθοῦν καὶ αὐτοὶ κάποτε. Ἐνθυμίζει τοῦτο τὸ τῆς Ἀποκαλύψεως (γ' 16-17) «ἵνα μὴ τις δύνатаι ἀγοράσαι ἢ πωλῆσαι, εἰ μὴ ὁ ἔχων τὸ χάραγμα ἐπὶ τῆς χειρὸς ἢ ἐπὶ τοῦ μετώπου...». Ὁ Ἰουλιανὸς ὁ Παραβάτης ἐθηκε παρὰ τὰς θύρας τῶν αἰθουσῶν, ὅπου ἐδίδοντο ἐργασίαι, ὑπαλληλίαι, θέσεις κλπ., μικρὸν βωμὸν καὶ θυμιάμα, ὥστε ὁ εἰσερχόμενος νὰ δάλλῃ θυμιάμα εἰς τὸν βωμὸν τοῦ εἰδώλου, εἰδ' ἄλλως οὔτε εἰσοδος τοῦ ἐπατρέπετο οὔτε ἐργασία ἐδίδετο, ἂν μὴ καὶ ἐκινδύνευεν. Εἴθε νὰ μὴ ἐξήλευσαν αὐτόν!

Εὐχαριστοῦμεν, Πάτερ, διὰ τὰς πληροφορίας καὶ καταλαβαίνομεν ὅτι τὰ ὅσα ἀκούομεν δὲν εἶναι ἀπόρροια τοῦ ἁγιορείτικοῦ πνεύματος, ἀλλὰ ἐξωγενεὺς τοῦ κόσμου, ὅπερ ὅλον τὸν κόσμον λυμάνεται τώρα.

Ἐπαγρυπνεῖτε καὶ σεῖς, ἀγωνίζεσθε καὶ προσεύχεσθε καὶ μὴ θροήσθε. Μαζὶ μας εἶναι ὁ Ἰσχυρός.

Σὺς εὐχομαι πᾶν ἀγαθὸν ἀπὸ Κυρίου

Διὰ τὴν ἀντιγραφήν

Ζηλωταὶ τῆς Πίστεως Ἀγιορεῖται

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ.κ. Συνδρομηταὶ ὅπως μᾶς ἐνημερώνουν εἰς περίπτωσιν ἀλλαγῆς κατοικίας των.

Ἑρμητηρίον «Ζωοδόχος Πηγή»

Ἱερᾶς Μονῆς Ἑσφιγμένου

Πρὸς τὰς Κ' Ἱερᾶς Μονᾶς Ἀγίου Ὁρους

Πανοσιολογιώτατοι πατέρες,

Ἐκ πληροφοριῶν, ἐγνώσθησάν μοι ἀκροθιγῶς τὰ ὑπὸ τὴν Προεδρίαν τοῦ ἐπὶ τούτῳ ἐλθόντος εἰς Ἅγιον Ὅρος Πατριαρχικοῦ Ἐξάρχου πραχθέντα προσφάτως ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος, ἐπὶ τῶν ἀπασχολούτων τὸ Ἅγιον Ὅρος ζητημάτων.

Διὰ τῶν πραχθέντων, αἰτινα, ὡς ἤκουσα, κατεγράφησαν καὶ διὰ πολυγραφημένου πολυσελίδου ἀπεστάλησαν ταῖς Ἱεραῖς Μοναῖς, ἀνταμετωπίσθησαν δὲ ἀνεξαιρέτως τὰ συζητηθέντα θέματα κατὰ γενικότητα. Μετ' ἰδιαιτέρας ἐντυπώσεως ἀκούω ὅτι ὅλως ἐξαιρετικῶς ὡς ἔτομον ἀπησχόλησε τὴν Ἱερὰν Κοινότητα μόνον τὸ εὐτελές μου ἄτομον, διότι, ὡς φαίνεται, τοῦτο μόνον εἶναι τὸ αἷτιον ὅλης τῆς κακοδομονίας τοῦ Ἀγίου Ὁρους καὶ ἐπομένως «ἀποφασίζεται» ἡ «ἐξέσις» μου ἐκ τούτου. Τοῦτο ἀκούσας, εἶπον εἰς τὸν ἑαυτὸν μου: «ἄθλις καλόγηρε, τέτοιος ἀμετανόητος ποῦ εἶσαι, καὶ μολύνεις τὸ Ἅγιον Ὅρος με τὶς ἁμαρτίες σου, καλὰ νὰ πάθῃς» νὰ σὲ διώξουν, σὰν ἀκάθαρτος ἁμαρτωλὸς ποῦ εἶσαι, διὰ τὰ μείνουν μόνον καθарοὶ εἰς αὐτόν.

Ὅμως, δοιῶτατοι πατέρες, δὲν νομίζετε ὅτι δικαιοῦται τις νὰ διερωτηθῇ, τοῦλάχιστον, διὰ τὴν αὐτὴν ἢ ἐξαιρετικὴν «τιμὴν» μόνον εἰς τὸ ἄτομόν μου ἐξ ὅλου τοῦ Ἀγίου Ὁρους, οὐδεὶς δὲ ἄλλος ἁγιορείτης ν' ἀπασχολήσῃ ὡς ἄτομον ὁλόκληρον Πατριαρχικὴν Ἐξαρχίαν καὶ Ἱερὰν Κοινότητα καὶ μόνον δι' αὐτὸ νὰ ἐξαχθῇ ἄμεσος «ἀπόφασις»; Δὲν θ' ἀναδιδάξω ὑμῶς ὑμᾶς ἀφήνω νὰ κρίνητε ἂν δικαίως καὶ κανονικῶς καὶ κατὰ τὴν νενομισμένην διαδικασίαν ἐξήχθη ἀμέσως «ἀπόφασις». Ὑμεῖς νὰ κρίνητε, ἂν ἔπρεπε τοῦλάχιστον νὰ γίνῃ ἀναφορὰ πρῶτον πρὸς τὴν Μονὴν μου, νὰ μοὶ ὑποβληθῇ καὶ μία ἐρώτησις, μία ἐρευνα. μία προειδοποίησις, νὰ μοὶ ζητηθῇ ἀπολογία, ἢ νὰ πληροφορηθῶ καὶ.

Αὐτοὶ οἱ Ρωμαῖοι, ἀπόφασιν δὲν ἐξήγον «πρὶν ἢ ὁ κατηγορούμενος κατὰ πρόσωπον ἔχοι τοὺς κατηγοροὺς, τόπον τε ἀπολογίας λάβοι περὶ τοῦ ἐγκλήματος» (Πράξ. κε' 16). Διὰ τὴν εὐτελεσίαν μου, ἐν τῷ ἡμα καὶ ἐρήμην, δίκην καὶ ἐξέτασις καὶ μαρτυρία καὶ καταδίκη καὶ ἀπόφασις, ἣν ἀκούω ἀπὸ τοὺς τυχόντας. Τὸ εὐτελές μου ἄτομον εἶναι περίπου ἄγνωστον εἰς ὑμᾶς καὶ οἱ Ἀντιπρόσωποι ὑμῶν ἀγνοοῦν ἐμὲ καὶ τὰ κατ' ἐμὲ καὶ μόνον 2 ἢ 3 ἴσως γνωρίζουν τι περὶ ἐμοῦ ὅτι ὑπάρχω πῶς λοιπὸν με ἐδίδασαν καὶ με κατεδίδασαν; Κρίνατε ὑμεῖς ἐὰν στηρίζεται δίκην καὶ καταδίκη ἐπὶ κατηγοριῶν ἀόριστων καὶ μὴ συγκεκριμένων ἀλλὰ «ιεροξεταστικῶν», βάσει τῶν ὁποίων, ὡς ἄλλοι ἔθεσαν ὑπ' ὄψει μου, καταδικάζομαι ὅτι: «δὲν ἐσεβάσθην ἐγγράφον ὑπόσχεσίν μου» καὶ ὡς «πρωτοστατῶν» εἰς ἀντικανονικὰς κινήσεις.

Ὅσιώτατοι πατέρες, δὲν ἀποποιούμαι εὐθύνας, αἷτινες θὰ με ἐδάρουν, ὅχι ὁμως καὶ νὰ προσάπτωνται κατηγορίαι ἀόριστοι, ἀνυπόστατοι καὶ ψευδεῖς, αἷτινες

μόνον, εἰς τὸν ἐγκέφαλον τοῦ αὐτὰς ἐφευρόντος ἐγεν-
νήθησαν. Πότε καὶ ποῖαν ἔγγραφον ὑπόχρεσιν ἔδωσα
καὶ ποῖαι καὶ ἀντικανονικαὶ κινήσεις, ὧν εἶμαι μάλιστα
καὶ πρωτοστάτης, παντελῶς ἀγνοῶ. Οὐδέποτε ἔδωσα ἔγ-
γραφον ἢ προφορικὴν ἢ ἄλλως ὑπόχρεσιν οἷα μοι προ-
σάπτεται καὶ ἐπομένως δὲν ἠσέβησαν εἰς τοιαύτην.
Ἐάν, «ὑπόχρεσις μου» ἐννοεῖται ἡ δήλωσις, ἣν κάμνει
πᾶς ἀγιορείτης καὶ ἰδίᾳ ἡμεῖς οἱ «ξένοι» — διότι, ἂν
καὶ οἱ Κύπριοι «εἶναι περισσότερον Ἑλληνας ἀπὸ τοὺς
Ἑλληνας», δὲν τὸ εἶπε κανένας «μικρὸς» αὐτό, τὸ
εἶπον μεγάλοι, ὅμως λογαριαζόμεθα ξένοι εἰς τὴν Μη-
τέρα μας Ἑλλάδα, ὅς εἶναι — ὅτι ἀνήκει εἰς τὸ κλι-
μα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, τότε διατὶ ἀφορᾷ
αὕτη ἐξαιρετικῶς μόνον εἰς τὸ ἄτομόν μου, οὐχὶ ἐπὶ
καὶ εἰς πάντας τοὺς ἀγιορείτας, οἵτινες κατέθεσαν ὁ-
μοίαν δῆλωσιν;

Πραγματικῶς δὲν ἐγνωρίζον τὸν ἑαυτὸν μου ἄξι-
ον ὡς «πρωτοστάτην κινήσεων» καὶ διερωτῶμαι ποῖαι
εἶναι αὗται, ποῦ καὶ πότε ἐγένοντο. Ἐάν με τοῦτο
ἐννοεῖται τὸ ὅτι διὰ πνευματικὴν ἐξυπηρέτησιν, καὶ
ὡς ἀσθενὴς ποῦ εἶμαι, εὐρίσκομαι εἰς τὴν περιοχὴν
τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἐσφιγμένου, ἢ ὅποια ἀπασχολεῖ
τὴν Ἱερὰν Κοινότητα, ἀλλ' ἡ παρουσία μου οὐδὲν
μετέβαλεν ἢ μεταβάλλει εἰς αὐτήν, εἰς τὴν ὁποίαν
πηγαίνω μόνον ὀλίγας ὥρας κατὰ Κυριακὴν διὰ τὴν
Θ. Λειτουργίαν. Ποῖαι «κινήσεις» μοὶ ἀποδίδονται;
παντελῶς ἀγνοῶ καὶ δὲν δύναμαι νὰ ἐννοήσω.

«Κινήσεις», αἵτινες, ἂν καὶ δὲν «πρωτοστατῶν» ἀλλ'
οὐραγῶ, δυνατόν νὰ μοι ἀποδοθῶσι καὶ τὰς ὁποίας δὲν
ἀποποιουμαι πιθανόν νὰ εἶναι μερικὰ δημοσιεύματά
μου εἰς περιοδικὰ καὶ ἐφημερίδας, αἵτινα ἀπὸ ἐτῶν
πολλῶν γράφω ἐπὶ θεμάτων ἡθικοθρησκευτικῶν καὶ
Ὁρθοδοξίας καὶ τοῦ Ἐθνικοῦ θέματος τῆς Πατρίδος
μου, διὰ τὰ ὅποια πλὴν πλῆθους ἄλλων ἐπιστήμων καὶ
ἀνεπιστήμων καὶ τινες τῶν, Ἀντιπροσώπων ὁμῶν ἐξέ-
φρυσαν μακρόθεν καὶ ἐγγύθεν τὴν χαρὰν καὶ τὰ
συγχαρητήριά των.

Ἐάν, εἰς τὰ δημοσιεύματά μου ταῦτα ἔγραψα τι
ἀπάδον τῇ Ὁρθοδοξίᾳ ὃ μὴ γένοιτο, θερμῶς παρα-
καλῶ ὅπως μοι ὑποδείξητε, ἵνα τὸ ἀνακαλέσω δημο-
σίᾳ καὶ θὰ εἶμαι ὑμῶν εὐγνώμων. Ἡ ἂν ἔγραψα τι
κατὰ τοῦ Ἁγίου Ὁρους. Ἀντιθέτως, πολλάκις ἔγρα-
ψα εἰς τιμὴν καὶ ἐπαινον τοῦ Ἁγίου Ὁρους καὶ ἀ-
κόμη ἐσχάτως, ὥς πιθανόν νὰ εἴδατε, ἔγραψα χωρὶς
τι συμφέρον εἰμὶ τὸ κοινὸν τοῦ Ἁγίου Ὁρους εἰς τε-
λευταῖον φύλλον τοῦ «Ὁρθοδ. Τύπου» — 1 Ὀκτω-
βρίου 1972 — περὶ τοῦ «Αὐτοδιοικήτου τοῦ Ἁγίου
Ὁρους».

Ὅσιώτατοι πατέρες, ἂν δι' αὐτά μου τὰ δημοσι-
εύματα εἶμαι ὁ Ἰωνᾶς, ὅστις πρέπει νὰ ριφθῶ εἰς
τὴν θάλασσαν διὰ νὰ σωθῇ τὸ Ἅγιον Ὅρος, ὅς ριφθῶ
διὰ γνώμης καὶ ἀποφάσεως ὁμῶν, ἀλλ' ὅχι νὰ μετα-
χειρίζεται ὁμᾶς διὰ τῶν Ἀντιπροσώπων ὁμῶν καὶ
ζητῇ «εὐκαιρίαν» διὰ νὰ «εὐγάλη τὸ ἄχτι του» διὰ τὴν
κατ' ἐμοῦ λύσσαν του εἰς τῶν Ἀντιπροσώπων διὰ
λόγους, οὓς ὁ ἴδιος γνωρίζει. (Ἄν χρειασθῇ καὶ ζη-
τηθῇ, θὰ ἐξηγήσω ὑμῖν ὅτι οὔτε ὑπερβολὴ οὔτε ἐκτός

πραγματικότητος εἶναι τὸ λεγόμενον).

Τόσοι ἀγιορεῖται, θεολόγοι καὶ ἄλλοι, ἔγραψαν
καὶ γράφουν, ὧν τινες καὶ ἦλθον κατ' εὐθείαν ἀντι-
μέτωποι τῇ Ἱ. Κοινότητι διατὶ αὕτη ἡ ἐξαιρέσις μόνον
διὰ τὸ ἄτομόν μου, ὅστις μόνον διὰ τὴν Ὁρθοδο-
ξίαν γράφω; Τὸ θέμα, ὅπερ εὐρίσκεται ἐνώπιον ἡ-
μῶν, εἶναι τὸ θέμα, Ὁρθοδοξία, καὶ μόνον καὶ οὐδὲν
ἄλλο ἐνδιαφέρει ὅπως καὶ ἂν παρουσιασθῇ, δὲν παύ-
ει νὰ εἶναι θέμα Ὁρθοδοξίας καὶ ν' ἀφορᾷ εἰς αὐτήν.
Πιστεύω δὲ νὰ μὴ διεκδικοῦν ἀγιορεῖται τὸν τίτλον
«διώκτου τῆς Ὁρθοδοξίας».

Διὰ νὰ δείξῃ, ὡς φαίνεται, ἡ Ἱ. Κοινότης τὴν
συμπάθειαν καὶ τὴν συμπαραστάσιν τῆς εἰς τὸν Ἀ-
γῶνα τῆς αἵματοδαμμένης Πατρίδος μου διὰ τὴν Ἱε-
ρωσιν μετὰ τὴν Ἑλλάδα, εἰς τὸν ὁποῖον Ἀγῶνα μετέ-
σχον κατὰ τὸν τρόπον μου, φανεροὶ τοῦτο ἐν τῇ ἐν-
τελεῇ μου προσώπῳ τονίζουσα ἐμφαντικῶς παρὰ τὸ
ὄνομά μου τὸ, Κυρίου τὴν καταγωγὴν, ὡς ν' ἰπο-
τελῇ δηλ. ἡ ἰδιότης αὐτῇ ἐξοβελιστέον πρᾶγμα. Ὅ-
μως, πατέρες, δὲν θὰ «κλείσῃ» τόσον «εὐκόλως» τὸ
ζήτημα.

Ἄν ἀπαιτηθῇ, θὰ γίνουσι διαδήματα καὶ «ἀλλοῦ»
καὶ πολὺ ὕψηλὰ καὶ δὲν πρόκειται νὰ σιωπηθῇ δημο-
σίως ἐν διαρκείᾳ. Θ' ἀποταθῶ καὶ εἰς τὸν Πρέσβυν
τῆς Πατρίδος μου — τοσούτῳ μᾶλλον καθόσον ὁ Πρέ-
σβυς κ. Ν. Κρανιδιώτης τυγχάνει, δηλ. ἐτύγχανε, ἀ-
γαπητὸς καθηγητὴς μου — καὶ θὰ δημιουργηθῇ δι-
πλωματικὸν ζήτημα. Θ' ἀπαιτήσω νὰ πληροφωρηθῶ
τουλάχιστον δι' αὐτοῦ ἀποτεινομένου εἰς τοὺς ἀρμοδί-
ους τῆς Κυβερνήσεως, ἂν οὕτω δικάζωνται οἱ ἄνθρω-
ποι, ἂν εἰς καὶ μόνος ἄνθρωπος δύναται νὰ εἶναι ἐν
ταυτῷ κατήγορος, εἰσαγγελεύς, μάρτυς καὶ δικαστής,
διότι καταδιώκομαι μόνον ἐγώ, ὁ ξένος, ποῖα τὰ συγ-
κεκριμένα ἐγκλήματά μου καὶ ὅχι ἀοριστίαι καὶ ψεύ-
δη καὶ τί πλέον τῶν ἄλλων ἀγιορειτῶν ἔπραξα.

Τοῦτο ἀποστέλλεται καὶ εἰς τοὺς Ἀντιπροσώπους
ὁμῶν. Ἄν ἀπαιτηθῇ, ἀποσταλήσεται ἀμέσως καὶ εἰς
τὴν Πολιτικὴν Διοίκησιν Ἀγίου Ὁρους καὶ τὸν Πρέ-
σβυν τῆς Πατρίδος μου, μετ' ἰδιαίτερου γράμματος
ἀναφορᾶς ἐκάστῳ.

ὑποφαινόμεαι εὐσεβάστως

Παῦλος Μοναχὸς

Ἀναυοίνωσις

Φέρομεν εἰς γνῶσιν τῶν Ἱερῶν Ναῶν
καὶ τῶν πιστῶν, ὅτι διὰ πᾶν ζήτημα οἰ-
κονομικῆς φύσεως δέον ὅπως ἀπευθύνων-
ται εἰς τὸν Οἰκονομικὸν Σύμβουλον - Ἐ-
λεγκτὴν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας κ.
Θεόδωρον Μαριόλην, ἐν τοῖς Γραφείοις ἡ-
μῶν, Κάνιγγος 32, τηλ. 628.280.

Ἐκ τοῦ Γραφείου τῆς Ἱ. Συνόδου

Ἀναυοίνωσις

Εἰς τὸ ἐπίσημον δελτίον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐκδιδόμενον ἐν Ἀθήναις κατὰ 150ῆμερον ὑπὸ τὸν τίτλον «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» ἔχουσιν καταχωρηθῇ τὰ ἑξῆς:

α) Εἰς τὸ φύλλον ἐκδόσεως 15 Μαρτίου 1973 ἀρ. 6 «Τὸ δικαίωμα τροποποιήσεως τῶν περὶ Νηστείας διατάξεων καὶ τῆς προσαρμογῆς αὐτῶν πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς ἐποχῆς ἀνήκει εἰς τὴν Ἀγίαν καὶ Μεγάλην Σύνοδον τῆς Ὁρθόδοξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας» καὶ

β) Εἰς τὸ φύλλον ἐκδόσεως 1) 15 Ἀπριλίου 1973 ἀριθ. 7-8 «Ἡ Διορθόδοξος Προπαρασκευαστικὴ Ἐπιτροπὴ τῆς ἁγίας καὶ μεγάλης Συνόδου, λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν τὴν περὶ τοῦ θέματος εἰσήγησιν τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας, τὰς παρατηρήσεις τῶν Ἐκκλησιῶν Κύπρου καὶ Τσεχοσλοβακίας καὶ κατόπιν συζητήσεως, προτείνει διὰ τὰ περαιτέρω τὰ ἑξῆς:

1.— Πάντας τὰς περὶ Νηστείας ἰσχύουσας σήμερον διατάξεις τηροῦσιν ἀνελλιπῶς οἱ μοναχοὶ καὶ ὅσοι ἐκ τοῦ ἱεροῦ Κλήρου καὶ τοῦ εὐσεβοῦς λαοῦ ἐπιθυμοῦν καὶ δύνανται νὰ πράξωσι τοῦτο.

2.— Ἐκ τῶν λοιπῶν χριστιανῶν οἱ ἔχοντες δυσκολίας ἐν τῇ τηρήσει τῶν ἰσχυουσῶν αὐστηρῶν διατάξεων περὶ Νηστείας, λόγῳ εἰδικῶν συνθηκῶν, ἐπικρατουσῶν ἐκασταχοῦ, ἀπὸ τε πλευρᾶς κλίματος ἢ τρόπων ζωῆς ἢ δυσκολιῶν διαίτης καὶ ἐξευρέσεως τῶν καταλλήλων νηστισίων ἐδωμίμων κλπ., προσέτι δὲ καὶ ἐπὶ σκοπῷ ἵνα μὴ παρὰ τῷ λαῷ τοῦ Θεοῦ ὁ ἱε-

3.— Αἱ Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι δύνανται νὰ προβαίνων εἰς μερικὴν κατάλυσιν ἀρτησιμῶν τροφῶν πρὸς διευκόλυνσιν τῶν χριστιανῶν, ἡ δὲ κατάλυσις αὕτη δεῖν νὰ ἐκλαμβάνεται ὡς βαθμιαία ἐλάφρυνσις ἀναλόγως τῶν περιστάσεων, ὡς ἐπιείχεια ἢ ἡπιωτέρα μορφή Νηστείας.

4.— Προτείνει, ὅπως τηρεῖται ἡ νηστεία τῆς Τετάρτης καὶ Παρασκευῆς, καθ' ὅλον τὸ ἔτος, ἀλλὰ μὴ κατάλυσιν ἐλαίου καὶ ἰχθύων πλὴν τῶν συμπεριλαμβανομένων εἰς τὸ χρονικὸν διάστημα τῶν Νηστειῶν. Ἐξαιροῦνται τῆς διατάξεως αὐτῆς ἡ Τετάρτη καὶ ἡ Παρασκευή, ἐὰν κατ' αὐτὰς ἐορτάζωνται ἡ Γεννησις τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, ἡ ἀποτομή τῆς Τιμίας Κεφαλῆς τοῦ Προδρόμου, ἡ παραμονὴ τῶν Θεοφανείων καὶ αἱ Τετάρται καὶ Παρασκευαὶ τῆς Μεγ. Τεσσαρακοστῆς.

5.— Ἰσχύουν αἱ περὶ κατάλυσεως τῆς Νηστείας διατάξεις τοῦ τυπικοῦ περὶ Τετάρτης καὶ Παρασκευῆς τῶν ἐβδομάδων ἐκείνων, καθ' ἃς καταλύεται ἡ Νηστεία. Κατάλυσις πάντων ἐπιτρέπεται ὡσαύτως καὶ καθ' ὅλας τὰς Τετάρτας καὶ Παρασκευὰς τοῦ διαστήματος ἀπὸ τῆς Κυριακῆς τοῦ Θωμᾶ μέχρι τῆς Ἀναλήψεως.

6.— Ἡ διάρκεια τῆς Νηστείας τῆς Μεγ. Τεσ-

σσαροστῆς νὰ διατηρηθῇ ὡς ἔχει, κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Πασχαλίου καὶ τοῦ Τυπικοῦ. Νὰ διατηρηθῶν αἱ ἰσχύουσαι διατάξεις, ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν ποσότητα καὶ τὸ εἶδος τῆς τροφῆς, κατὰ τὴν πρώτην ἐβδομάδα καὶ τὴν ἐβδομάδα τῶν Παθῶν. Τὰς λοιπὰς ἡμέρας ἀπὸ τῆς δευτέρας ἐβδομάδος τῶν Νηστειῶν, μέχρι καὶ τῆς Κυριακῆς τῶν Βατίων συμπεριλαμβανομένης, νὰ ἐπιτραπῇ ἡ κατάλυσις ἰχθύων καὶ ἐλαίου ἐκτὸς Τετάρτης καὶ Παρασκευῆς (ἴδε περ. 4.).

7.— Περὶ τῆς Νηστείας τῶν Χριστουγέννων ἡ Διορθόδοξος Προπαρασκευαστικὴ Ἐπιτροπὴ προτείνει δύο τινα: α) ἡ νὰ συντηρηθῇ αὕτη εἰς τὸ ἡμῖς (20 ἡμέρας) ἀρχομένη τὴν ἐπομένην τῆς ἐορτῆς τῆς Ἀγ. Βαρβάρας, καὶ καθ' ὅλον τὸ διάστημα νὰ ἐπιτρέπεται ἡ κατάλυσις ἰχθύων καὶ ἐλαίου, ἐκτὸς τῶν τελευταίων 5 ἡμερῶν αὐτῆς, μὴ καταλυομένων κατ' αὐτὰς ἰχθύων καὶ ἐλαίου, ἢ β) νὰ παραμείνῃ αὕτη 40 ἡμέρας, καταλυομένων ἰχθύων καὶ ἐλαίου καὶ καθ' ὅλας τὰς ἡμέρας πλὴν τῶν τριῶν πρώτων καὶ τῶν τριῶν τελευταίων ἡμερῶν, καθ' ἃς δεῖν νὰ τηρηταὶ αὐστηρὰ Νηστεία.

8.— Ἡ Νηστεία τῶν Ἀποστόλων νὰ περιορισθῇ εἰς 8 ἡμέρας πρὸ τῆς ἐορτῆς, ὅταν μεταξὺ τῆς Κυριακῆς τῶν Ἀγίων Πάντων καὶ τῆς ἐορτῆς τῶν Ἀποστόλων παρεμβάλλεται χρονικὸν διάστημα πλεόν τῶν 8 ἡμερῶν. Κατὰ τὴν Νηστείαν ταύτην νὰ ἐπιτρέπεται, ἡ κατάλυσις ἰχθύων καὶ ἐλαίου.

9.— Ἡ Νηστεία τοῦ Ἰωαννοῦ τοῦ, ὡς πρὸς τὴν διάρκειάν της, νὰ τηρηθῇ ὡς ἔχει, νὰ ἐπιτραπῇ ὁμοίως ἡ κατάλυσις ἰχθύων καὶ ἐλαίου πάσας τὰς ἡμέρας, ἐκτὸς Τετάρτης καὶ Παρασκευῆς.

10.— Ἐὰν αἱ ἐορταὶ τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου ἢ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου τῶν Τετάρτην ἢ Παρασκευὴν, νὰ καταλύεται ἡ Νηστεία, καθ' ὅσον πρὸ αὐτῶν προηγήθη Νηστεία διὰ τὸν ἐορτασμόν τῆς ἐορτῆς.

Ἐὰν καὶ ἐφ' ὅσον ἡ Πανορθόδοξος Προπαρασκευαστικὴ Διάσκεψις δεχθῇ τὰ προτεινόμενα, νὰ διαφωτισθῇ ὁ λαὸς καταλλήλως περὶ τῶν τροποποιήσεων.

Κατόπιν τοῦ τελευταίου τούτου, θεωροῦμεν ὅτι ὅλ' ἀπετέλει παράλειψιν ἱεροῦ καθήκοντος ἐκ μέρους μας, ἐὰν δὲν ἐσπεύδωμεν νὰ θέσωμεν ὑπ' ὄψιν καὶ τοῦ Χριστοπρωτομάρτυρος πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. τὰς ὡς ἄνω προτεινόμενας τροποποιήσεις ὑπὸ τῆς λεγομένης Διορθόδοξου Προπαρασκευαστικῆς Ἐπιτροπῆς, ὡς πρὸς καθιερωμένας Νηστείας ἐν τῇ Ὁρθόδοξῳ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ.

3. Οἱ πιστοὶ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ ἀκραδάντως πιστεύουσιν ὅτι ἡ Νηστεία ἀποτελεῖ ἀναπόσπαστον μέρος τῆς Θείας Λατρείας. Ἐχει θεωρηθῇ μὲ τὴν ἐκφοίτησιν τοῦ Παναγίου Πνεύματος ὑπὸ τῶν Θεῶν

Αἵρεσις καὶ μαρτύριον

Ἐφημερίδες καὶ περιοδικὰ τῆς Ἀγγλίας τὸν τελευταῖον καιρὸν ἐδημοσίευσαν ἄρθρα καὶ εἰδήσεις, λυγερόμενα εἰς νέους μάρτυρας τοῦ Χριστοῦ εἰς τὴν Σοβιετικὴν Ρωσίαν. Εἰς ἐξ αὐτῶν ἀναφέρεται, ὅτι εἶνα: ὁ Ἰβάν Βασίλιεφ Μουσέγιεφ, ὁ ὁποῖος ὑπηρετεῖ στρατιώτης εἰς τὴν Κριμαίαν. Ὁ Μουσέγιεφ ἀνῆκεν εἰς τὴν παραφυάδα τῶν, Προτεσταντῶν ποὺ ὀνομάζονται: Βαπτισταί.

Ὁ θάνατος αὐτοῦ τοῦ Βαπτιστοῦ ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς τὸν σεβ. Ἀρχ) πον Θυατείρων καὶ Μεγ. Βρετανίας κ. Ἀθηναγόραν νὰ γράψῃ πύρινον ἄρθρον εἰς τὴν Ἀνάπλασιν ἐναντίον ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι πρᾶσσεύουν τὰ τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας.

Καὶ σημειώνει λοιπόν:

«Ἡμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι πρέπει νὰ προσέξωμεν τοῦ νέου μάρτυρος τὴν δοκιμασίαν, διὰ νὰ ἴδωμεν μεταξὺ ἄλλων ὅτι Χριστιανοὶ ἀδιακρίτως δόγματος καὶ παραδόσεως ἔχουν θέσιν εἰς τὸν Χριστόν... Εἶναι μέλη τῆς Ἐκκλησίας Αὐτοῦ καὶ ἐμφοροῦνται ἀπὸ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν πίστιν τὴν ὁποῖαν διδάσκει τὸ Εὐαγγέλιον». Καὶ δριμύτερος ἀκόμη: «Γνωστοὶ καὶ ἔγνωστοι Χριστιανοί, Ὁρθόδοξοι καὶ Προτεστάνται καὶ Καθολικοί, εὐρίσκονται μέσα εἰς τὴν παρεμβολὴν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ὅταν πιστεύουν θερμὰ καὶ ἀγαποῦν ἡρωϊκὰ τὸν Ἰησοῦν Χριστόν. Μανθανέτωσαν ταῦτα αὐτοὶ ποὺ νομίζουν ὅτι περιορίζεται τοῦ Χριστοῦ ἡ ἐνέργεια καὶ τοῦ Ἀγίου Πνεύματος ἡ δύναμις εἰς τὰς ἀποφάσεις καὶ τὰ σχήματα τῶν ἀνθρωπίνων ἐπινοήσεων...».

Ὡστε αἱ ἀποφάσεις τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, Σέβασμιώτατε, εἶναι ἀποφάσεις καὶ σχήματα ἀνθρωπίνων ἐπινοήσεων; Καὶ τὸ λεχθέν, ὅτι οὔτε αἷμα μαρτυρίου δὲν ἐκπλύνει τὸ ἔγκλημα τῆς αἵρέσεως καὶ τοῦ

Ἀποστόλων καὶ τῶν Ἱερῶν Οἰκουμενικῶν καὶ Τοπικῶν Συνόδων. Καὶ ὡς τοιαύτη ἀνήκει εἰς τὴν Παράδοσιν (Θεῖαν - Ἀποστολικὴν - Πατερικὴν) καὶ ἔχει περιφρουρηθῇ διὰ τῶν Ἱερῶν Κανόνων. Μὴ λοιπὸν καθιστάμεθα Πνευματομάχοι οἰκειοθελῶς, ἀνατρεπόντες τὰ δεδαγμένα, χάριν τῶν ἀπειτήσεων τῆς συγχρόνου ἐποχῆς, ὡς οἱ σημερινοὶ Καινοτόμοι διατείνονται. Ἀλλὰ ἅς παραμείνωμεν ἀκλόνητοι εἰς τὴν τήρησιν τούτων, συμμορφούμενοι καὶ πρὸς τὸν Κανόνα 19 τῆς ἐν Τρούλλῳ (691) Οἰκουμενικῆς Συνόδου καθ' ὃν: «δεῖ τοὺς τῶν Ἐκκλησιῶν προεστώτας... πάντα τὸν Κλῆρον καὶ τὸν λαὸν ἐκδιδάσκειν, πρὸς τοὺς εὐσεβείας λόγους... καὶ μὴ παρεχθαίνοντας τοὺς ἤδη τεθέντας ὅρους ἢ τὴν ἐκ τῶν Θεοφόρων Πατέρων Παράδοσιν».

Οἱ καλῶς τὰ πάντα διαταξάμενοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας καὶ διὰ τοὺς ἀσθενεῖς τῷ σώματι ἐπρονόησαν.

Εὐχέτης πρὸς τὸν Κύριον

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος
Αἰδέντιος

σχίσματος; Καὶ ὁ λόγος ὁ τὸσον σαφὴς «οὐ (γὰρ) τὸν χαρακτήρα σώζουσι τοῦ μαρτυρίου τοῦ πιστοῦ, τὸν ὄντως Θεὸν μὴ γνωρίζοντες» (Ἀρχ) πον Ἱερωνύμου: Γὸ ἐνθουσιαστικὸν στοιχεῖον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Μαρτύρων, σελ. 21); Βεβαίως ἡ Μία, Ἀγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία οὐδέποτε ἀνεγνώρισε τὸ μαρτύριον τῶν αἵρετικῶν. Ἐκτὸς ὁμῶς αὐτοῦ, εἶναι γνωστόν, ὅτι ὁ ἀγαθὸς Θεὸς μέσζ εἰς τὴν πολλὴν του συγκατάβασιν κατὰ τοὺς χρόνους τῶν, πρώτων διωγμῶν, ἐχάρισε τὴν χάριν τοῦ μαρτυρίου εἰς τέως εἰδωλολάτρας καὶ ἀδαπτίστους καὶ εἰς ζημίους. Διὰ τοῦ Θεοῦ τὴν πολλὴν αὐτὴν συγκατάβασιν θὰ ἀμνηστεύσωμεν τὴν εἰδωλολατρίαν ἢ τὸ ἔργον τοῦ δημίου; Ἀσφαλῶς ὄχι. Κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον ἐν θὰ ἀμνηστεύσωμεν καὶ τὴν Ρωμαιοκαθολικὴν καὶ Προτεσταντικὴν αἵρεσιν, ἀθέλητον ἄλλωστε διὰ τὰς τυκνὰς μάζας τῶν κοινοτήτων των, διότι πάλιν ἡ ἄκρα εὐσπλαχνία τοῦ Θεοῦ ἐπισκέπτεται ἐκτάκτως καὶ τινὰς ἐξ αὐτῶν καὶ τοὺς χαρίζει τοῦ μαρτυρίου τὸ τίμιον χάρισμα.

Ἀσυγχώρητος ὑπερβολὴ

Ἡ ἐγκωμολογία πρέπει καὶ αὐτὴ νὰ ἔχῃ ὅρια. Νὰ μὴ ξεπερνᾷ τὰ σύνορα τῶν ἱστορικῶν δεδομένων νὰ μὴ ἀγνοῇ τὴν πραγματικότητα. Διαφορετικὰ, μία τοιαύτη, ἄνευ ὁρίων, ἐγκωμολογία ἐφελκύει, μελαγχολικὰ τὰ μειδιήματα, διὰ τὴν ἀσυγχώρητον ὑπερβολήν.

Εἰς τὴν «Κληρονομίαν» (Θεσσαλονίκης, Ἰούλιος 1972) ἐγκωμιάζεται, εἰς κύριον ἄρθρον, «Ὁ Ἀθηναγώρας, ὁ σταυραετὸς τῆς Ἡπείρου», ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ κ. Π. Κ. Χρήστου. Δὲν κρίνομεν τὴν ἐγκωμιαστικὴν διάθεσιν εἶναι ἄνθος ψυχῆς, προσφερόμενον εἰς ἐκτιμωμένους ὁμοῖδάτας, θυμίαμα, διὰ νὰ τὸ ὁσφραίνονται καὶ οἱ ζῶντες, ὅταν πρέπη νὰ συνεχισθῇ κατὰ, ἔστω καὶ στραβῇ. Ἐλέγχομεν, ὅμως, τὴν ὑπερβολήν. Γράφεται, λοιπόν εἰς τὸ ἄρθρον τοῦ κ. Καθηγητοῦ: «Ἀπὸ τὴν περίοδον τῶν μέσων βυζαντινῶν χρόνων ποτὲ δὲν εἶχε τὸ Πατριαρχεῖον τόσην αἰγλην, ὅσην ἐχάρισεν αὐτὸς, ποτὲ δὲν ἦτο τὸσον οἰκουμενικόν», ὅσον τὸ κατέστησεν αὐτὸς. Τόσοι, λοιπόν, Πατριάρχαι, ποὺ ἡγωνίσθησαν ἐναντίον τοῦ τυράννου κατακτητοῦ τῆς Βασιλίδος, τόσοι Πατριάρχαι, ποὺ ἔδωσαν τὴν μαρτυρίαν τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ἐχειρίσθησαν μεθ' ἁγιοπατερικῆς συνέσεως τὸν θεολογικὸν διάλογον πρὸς τὸν πανούργον παπισμὸν καὶ τὸν ἀντίχριστον προτεσταντισμὸν, δὲν προσέδωσαν «τόσην» αἰγλην εἰς τὸ Πατριαρχεῖον; Δὲν τὸ ἀνέδειξαν «τόσον» οἰκουμενικόν;

Ἄγνοεὶ ὁ συντάκτης τοῦ ἁρθρου τὸν ἀπὸ Ἡρακλείας Φιλόθεον τὸν Α' τὸν Κόκκινον; Τὸν Γεργάδιον Β', τὸν Σχολάριον, τὸν ἀπὸ Θεσσαλονίκης Νήφωνα;

«Τὸ Παλιὸ Ἡμερολόγιο» «Συμβολὴ Ἀναγνωστῶν»

Τριανταφύλλου Εὐθύμιος Ἀξιωματικὸς Χωρ)κῆς ἐ.κ.

Τὰ ἀνωτέρω εἶναι δύο θέματα, περὶ ὧν οἱ κ.κ. Παν. Παπαδούκας καὶ Βασ. Σαμπᾶς, δημοσιογράφοι, ἐθεώρησαν εὐθετον τὸν χρόνον, ἵνα ἀσχοληθῶσιν ἐν ταῖς στήλαις τῆς ἐφημερίδος «ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ» 31-1-73 καὶ 16-1-73 ἀντιστοίχως κατ' ὄνομα καὶ χρονολογίαν. Κρίνεται δεδικαιολογημένη ἡ σπουδὴ καὶ ἐ συνεχῶν αὐτοὺς φόβος, μήπως ἡ Ἐκκλησία τῶν ἀκολουθούντων τὸ Ἰουλιανὸν ἑορτολόγιον Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος, ἀναγνωρίζομένη παρὰ τῆς Κυβερνήσεως ὑποσκελίσῃ τὴν «Ἐπίσημον» ὁπότε... τὸ πᾶν ἀπόλλυται! Ἐγὼ ἡ ἀπὸ 50ετίας (1924) ΣΧΙΣΜΑΤΙΚΗ καταστῆσα ραζοφόρος ὁμήγυρις, ὅτι χά- νονται ὁφίγια, κτηθέντα παπικῶ τῷ τρόπῳ, δι' ἐπα- ναστάσεως ἐν ὀνόματι τοῦ Ἐσταυρωμένου καὶ πειρά- ται διὰ σοφιστείας παιδαρίων, ὅπως ἀσκήσῃ ἐπιρροὴν ἐπὶ τῶν ἀποφάσεων τῆς Κυβερνήσεως καὶ τῆς παρ' αὐτῆς διορισθείσης Ἐπιτροπῆς, μελετῶσης ἤδη τὸ θέμα τῆς «ἀναγνωρίσεως» τίνος; Τῆς ὑπὸ Θεοφόρων Συνόδων καὶ ἁγίων ἀνδρῶν ἀπὸ 16 αἰῶνων ἀνεγνω- ρισμένης ἀπὸ Θεοῦ Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς τοῦ Χρι- στοῦ Ἐκκλησίας. Διστάζομεν ν' ἀναγνωρίσωμεν τοὺς ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ ἀνεγνωρισμένους!

Ἀλλὰ καὶ τί θὰ ἀνέμενέ τις παρὰ νεαζόντων, ἀ- γνοούντων τὴν αἰτίαν τῆς ἐκκλησιαστικῆς στάσεως κατὰ τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως, τῇ 10 Μαρτίου 1924;

Οἱ «διδάσκοντες ἡμᾶς σήμερον, τῷ καιρῷ ἐκείνῳ οὐδὲ ἐν τῇ ὁσφύϊ τοῦ πατρὸς αὐτῶν ἦσαν. Διὰ τοῦτο, ὁμῶς, οὐδόλως ἐκφεύγουσι τῆς διὰ τὸ παρὰ τῶν πα- τράων των ἐπενεχθὲν διὰ ἐκκλησιαστικὸν ΣΧΙΣΜΑ, εὐθύνης. Ἐχουσι Μωσῆα καὶ τοὺς Προφῆτας. Ἄς ἀ- κούσωσι αὐτοὺς. Ἐδῶ, εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν, δὲν ἔχομεν μωσαϊκὸν νόμον, ἀλλ' Οἰκουμενικὰς Συνόδους, ἀποφάσεις πλείστων τοπικῶν συνόδων καὶ ἁγίων Πα- τέρων, μέχρι τῶν ἡμερῶν μας ἀκόμη.

Διαμαρτύρεται καὶ κραυγάζει ὁ Χρυσορρήμων: «Μὴ τοίνυν χρόνους καὶ καιροὺς παρατηρεῖτε, ἀλλ' ἵνα τὸ αὐτὸ λέγητε πάντες, ἐν ἑνὶ στόματι καὶ μετ'

Τὸν ἀπὸ Λαρίσης Ἱερεμίαν τὸν Β', τὸν Τρανόν; Τὸν Γρηγόριον τὸν Ε', τὸν Ἐθνομάρτυρα; Τὸν Γρηγόριον τὸν Στ'; Ὅλοι αὐτοὶ ἵνα εἰς αὐτοὺς μόνον τοὺς μετὰ τοὺς μέσους Βυζαντινοὺς χρόνους Πατριάρχας, περιο- ρισθῶμεν, δὲν ἔχαρισαν «τόσην» αἰγλήν εἰς τὸ Πατρι- αρχεῖον; Δὲν, ἐξέφωσαν τὴν Ὁρθοδοξίαν;

Ἡ τοιαύτη ἐγκωμολογία τοῦ κ. Καθηγητοῦ θλί- βει βαθυτάτα τὸν «Ο.Τ.» διότι ἀδικεῖ Ἀγίους καὶ προ- μάχους τῆς Ὁρθοδόξιας.

Ὁρθοδ. Περιεσθ. «Ὁρθόδοξος Τύπος»

καρδίᾳ. Ναί, Πάτερ ἅγιε, ἀλλὰ αὐτὰ ἐλέγοντο σύμ- φωνα μὲ τὰς γνώσεις καὶ τὰ δεδομένα τοῦ καιροῦ ἐ- κείνου. Τότε ἡ ἐπιστήμη ἠκολούθει τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν Ὁρθοδοξίαν, τῶρα ὅπου ἐξηρηνήσαμεν τὴν Σελήνην διὰ νὰ ἀνακαλύψωμεν ἐκεῖ κανένα νέο Νεάντερνταμ, ζήσαντα πρό,... ἑκατομμυρίων ἐτῶν, ὅ- που ἐγῆκον τὰ διαστημόπλοια, ἤμπορεῖ σοβαρῶς νὰ λέγωνται αὐτά; Ἄκου, πάτερ Χρυσόστομε, τί Παπα- δούκας φθέγγεται, ἄφες τὰ παλαιά, τοὺς σκουριασμέ- νους καὶ πεπλανημένους Παλαιοημερολογίτας. Σύνες καὶ γνῶθι τί οἱ «Ἐπίσημοι» οἱ Νεοημερολογίτες Πα- τέρες, διδάσκουσι:

«...Εἶναι πραγματικὰ περίεργο, ὅτι στὴν ἐποχὴ τῶν διαστημολογίων, τῶν «κομπούτερς» (ἄλλο φρού- το τοῦτο) καὶ γενικὰ τῆς καταπληκτικῆς προόδου τῆς ἐπιστήμης, ὑπάρχουν ἄνθρωποι, στὸν τόπο μας, ποὺ δίνουν τόση σημασία στὸ παλαιὸ ἡμερολόγιο, ὥστε νὰ τὸ θεωροῦν σὰν ἓνα εἶδος θρησκείας!...»

Πάλιν καλῶς ἀποφαίνεται καὶ διδάσκει ὁ ἐξηγη- τῆς Παπαδούκας, περὶ ἀστρονομίας καὶ τῶν νεωτέρων μέσῳ, προόδων καὶ περὶ θρησκείας. Ἄν ἐρωτήσῃτε τὸν γράφοντα περὶ μηχανῆς ἀεροπλάνου, θὰ μὲ ἴδῃ- τε ἄφωνον ὡς ἰχθύν! Καὶ τί νὰ μᾶς εἴπῃ ὁ ἄνθρω- πος αὐτός; Ἐδῶ ἐξέστησαν καὶ ἐξετροχιάσθησαν ἄν-θρωποι σοφοί, Ὁριγένειδες (μὲ τὸ ἔχει τέλος ἡ κόλα- σις) Ἀρειοὶ (μὲ τὸ εἶναι τὸν Χριστὸν κτίσμα), Μα- κεδόνιοι, Νεστόριοι (μὲ τὸ πιστεύειν τὴν ἀειπαρθενογ- Μαρίαν Χριστοτόκον καὶ οὐχὶ Θεοτόκον) κλπ.

Ἐδῶ, ὁ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος, ἀναγνωρίζο- μενος παρὰ τῶν Νεοημερολογιτῶν... σοφός, Καθηγη- τῆς Πανεπιστημίου, παπᾶς ὦν ἔτι, ἔγραψε εἰς βιβλία καὶ κατηγορεῖ ἐν αὐτοῖς τὸ Παπικὸν καλαντάριον, τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον, ὡς ἐμποιοῦν ἀταξίαν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ ὡς σκάνδαλον. Τὸ ἐπαναλαμβάνει καὶ (ὡς Πρόεδρος τῆς ἐπὶ τῆς Μεταρρυθμίσεως τοῦ ἡμε- ρολογίου Ἐπιτροπῆς 1923) ἀπεφάνθη, ὅτι τυχὸν εἰ- σαγωγή τοῦ Νέου Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου ἐν τῇ Ἑλληνικῇ Ἐκκλησίᾳ, μοινομερῶς καὶ ἀνευ κοινῆς συ- ναινέσεως ἀπασῶν τῶν ἐν κόσμῳ Ὁρθοδόξων Ἐκ- κλησιῶν, θὰ καταστῇ ΣΧΙΣΜΑΤΙΚΗ ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία.

Ἡρωτήσατε, κ. Παπαδούκα, πόσοι Ἐκκλησιαί, ὀρθόδοξως χριστιανικαὶ ὑπάρχουσι καὶ ἂν ἀπασαί, ἡ μόνον 4 κατ' ἀρχὰς ἠκολούθησαν τὸ ΣΧΙΣΜΑ; Ἐ- μάθατε τί ψυχρολουσίαν ὑπέστη ὁ ἀντάρτης καὶ στα- σιαστής Χρυσ. Παπαδόπουλος ἀπὸ τὸν Πατριάρχην Ἀλεξανδρείας, τὸν ἀοίδιμον ΦΩΤΙΟΝ, διὰ τὸ ἀν-

τι-χριστιανικὸν τὸ λήμνμα τοῦ καὶ τὸν σκανδαλισμὸν τοῦ πληρώματος συνεπεία τοῦ ὁποίου ἐφθάσαμεν ἔκτοτε εἰς μάχας ἐν Ἑλλάδι, χάριν τοῦ κατηραμένου καλαινταρίου τοῦ γυναικοπροσώπου καὶ ἀντιχρίστου Πάπα τῆς Ρώμης; Ἀγνοεῖτε, ἀγαπητέ, ὅτι ἀπὸ 50ετίας ἐφαρμόζονται ἐν Ἑλλάδι ΦΥΛΕΤΙΚΑΙ ΔΙΑΚΡΙΣΕΙΣ, ἐνεκὰ τῶν σκανδαλοποιῶν Νεοημερολογητῶν.

Δυστυχῶς δὲ, ἔδωκε ὑψηλάσιαν καὶ ὁ ἐκάστοτε Εἰσαγγελεὺς διὰ τὰ συλλάβη ἀπὸ τὸ ὠτίον τοὺς διασπείροντας ζιζάνια καὶ ἐρεθίζοντας τοὺς πολίτας εἰς ἀμοιβαίαν καταφρόνησιν καὶ χλεύην ἐν τῷ Ἑλληνικῷ Κράτει. Εἰς τοσοῦτον ἐξήχθη ἡ λύσσα τῶν ρασοφόρων τοῦ Γρηγοριανοῦ κατὰ τῶν ἀκλινῶς πιστευόντων τῷ Χριστῷ καὶ ταῖς Παραδόσεσι, ὥστε, πλὴν τῶν σκανδαλισμῶν (συμπατήσεως ἀγίων Ποτηρίων, ἀγίων εἰκόνων, ἐκθεμελιώσεως θυσιαστηρίων, ὕδρεως τοῦ ἀγγελικοῦ Σχήματος καὶ τόσων ἄλλων ἀντιχριστιανικῶν ἔργων τῶν) νὰ ἀπαγορευθῇ καὶ ἡ ταφή ἀκόμη ἐν τοῖς νεκροταφείοις τῶν Παλαιοημερολογιτῶν! Ποῦ ἠκούσθη αὐτὸ κ. Παπαδοῦκα; Ἔχετε κάποια χάριν νὰ γράφατε διὰ θρησκευτικὰ ζητήματα ἀλλ' οὐ κατ' ἐπιγνώσιν. Καὶ ὑμεῖς καὶ ὁ κ. Θεοφ. Παπακωνσταντίνου, ὁ κ. Σάμπαξ ὁ ἐπίκουρος ὑμῶν!... Θέλετε νὰ ἔχητε μισθὸν ἀπὸ Θεοῦ καὶ μέγας νὰ κληθῆτε, ἐπειδὴ πολλὰ δύνασθε τὴν Ὁρθοδοξίαν νὰ ὠφελήσητε, ἀφοῦ ἔχετε τὴν ἀγαπητὴν «ΑΚΡΟΠΟΛΙΝ» ὡς στόμα τοῦ λαοῦ; Θὰ ὑποβάλωμεν μίαν παράκλησιν. Νὰ γράψετε τὰ ἑξῆς:

«Οἱ Παλαιοημερολογίται τῆς Ἑλλάδος διωκόμενοι ἐπὶ ἡμῖν αἰῶνα ἀντιχριστιανικῶς καὶ ἀπανθρώπως, ἐτέθησαν σχεδὸν ἐκτὸς νόμου, θρησκευτικῶς. Οἱ ναοὶ τῶν ἡρπάγησαν παρὰ τῶν στασιαστῶν Νεοημερολογητῶν. Ὅκτω (ἀριθμὸς 8) ἦσαν οἱ Χριστιανοὶ ἐκεῖνοι, οἵτινες ἀντέστησαν καὶ ἐδροντοφώνησαν ἐν τῇ Πλατεῖᾳ Συντάγματος: «ΗΜΕΙΣ ΔΕΝ ΑΚΟΛΟΥΘΟΥΜΕΝ ΤΑ ΠΑΡΑ ΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΣΜΕΝΑ ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΠΑΠΑ ΟΥΔ' ΕΙ ΤΙ ΚΑΙ ΓΕΝΗΤΑΙ». Ἐκτοτε, παρὰ τὸν ἀνγλιεὶ διωγμὸν, ἠυξήθησαν ἐπικινδύνως διὰ τοὺς νεωτερίζοντας εἰς 1.500.000. Ἀφυδάτωσις λέγεται αὐτό, κ. Παπαδοῦκα, ἡ ὑπερδύασις, κατακλυσμὸς, πλήμνυρα ὀρθοδοξίας καὶ κατασχόνῃ τῶν ἐπισήμων;

Ἀπέκτησε ἡ διωκόμενη Ἐκκλησία τῶν ΓΙΝΗΣΙΩΝ Ἀρχιερεῖς, πλῆθος ὀρθόδοξων λειτουργῶν. Πάντες οἱ τοὶ οὐδὲ κατὰ ἓνα ὁδολὸν ἐπιβαρύνου, τὸ ἐλληνικὸν Δημόσιον. Πῶς τὰ θγάζουν πέρα; Αὐτοὶ καὶ ὁ Θεὸς γνωρίζουν. Ἐκτισαν δὲ καὶ περικαλλῇ Μοναστήρια, ἰδίως πέριξ τῶν Ἀθηνῶν, εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἐμπούη φόβον τοῖς νεοημερολογίταις ἡ κύκλωσις αὐτῇ. Πόθεν, ἀνηγέρθησαν πάντα ταῦτα;

ὑποβάλλωμεν μίαν πρότασιν, κ. Πρόεδρε τῆς Κυβερνήσεως. Ἀπὸ σήμερα κόψατε τὸ ταῖνι εἰς τοὺς Νεοημερολογίτας ρασοφόρους ἀπὸ Πατριάρχου μέχρι καλογήρου. Ἀρχετὰ ἐθησαύρισαν μέχρι τῶρα. Ὅκτω μισοὶ χιλιάδες νεοημερολογίται ἱερεῖς, 70 Δεσποτάδες, ἑκατοντάδες συνταξιούχων ἐπισκόπων καὶ ἱερέων. Ὁ Ἀμβρόσιος, ἐπίσκοπος Ἐλευθερουπόλεως, ἔστις τολμὰ νὰ θγάξῃ τὰ ἀπλυτά τῶν πολλάκις στή φόρα. εἶπε κάποτε ἐν συνεδριάσει τῆς νεοημερολογιτικῆς Ἱεραρχίας του. «Ἐννεακόσαιο χιλιάδες χρυσῶν λιρῶν

ἀγγλίας διέρρευσαν εἰς τὰ θυλάκια συγγενῶν τῶν νεοημερολογιτῶν Δεσποτάδων ἐπὶ μίαν τριακονταετίαν». Εἰς τὰ θυλάκια τῶν ἐπισκόπων πόσα εἰσέρρευαν δὲν γνωρίζομεν ἡμεῖς οἱ... πεπλανημένοι Παλαιοημερολογίται.

Αὐτὰ τὰ λίγα πραγματάκια ἂν τὰ γράψετε μὲ πρότασιν σας πρὸς τὴν Κυβέρνησιν, ἀγαπητέ κ. Παπαδοῦκα, εἰς τὴν ἀγαπητὴν «ΑΚΡΟΠΟΛΙΝ» θὰ ἔχετε μισθὸν ἐν Οὐρανῷ πολύν. Παρκαλοῦμεν νὰ τὰ γράψετε καὶ θὰ αἰχμαλωτίσετε ὅλους ἡμᾶς, ὅχι δι' ἄλλον λόγον ἱκετευόμενον, ἀλλὰ διότι ὑπηρετεῖτε τὴν ΤΕΤΑΡΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑΝ, τὴν ὁποίαν ἡμεῖς δὲν ἠτύχησαμεν νὰ ἀποκτήσωμεν. Ἡ Ἐκκλησία μας ἐκδίδει ἐν περιοδικῶν «ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ» ἀνὰ δεκαπενθήμερον ἀντὶ μιᾶς δραχμῆς. Αὐτὸ εἶναι τὸ ἐσοδὸν τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος μας. Διὰ τῶν εἰσπράξεων τούτων μισθοδοτοῦμεν καὶ συνταξιοδοτοῦμεν, πολὺ λίγο, τοὺς ἀγωνιστὰς λειτουργοὺς μας. Αὕτη ἐστὶν ἡ νίκη ἡμῶν, ἡ νικήσασα τὸν κόσμον, Ἡ ΠΙΣΤΙΣ ΗΜΩΝ. Φέρετε τοὺς Νεοημερολογίτας εἰς τὸ κατάντημα ἡμῶν (ἀπὸ ἀπόψεως «κυβερνητικῆς στοργῆς καὶ προστασίας») καὶ ξανακουθεντιάζουμε κ. Παπαδοῦκα, κ. τέως Ὑπουργὲ τῶν Θρησκευμάτων κ. Θεοφ. Παπακωνσταντίνου, κ. Σάμπα καὶ ἡ λοιπὴ χορεία τῶν διωκτῶν τῆς Ὁρθοδοξίας, τῶν Παλαιοημερολογιτῶν.

Νὰ μᾶς παραχωρηθῶν καὶ οἱ διὰ τῆς λόγχης ἀρπαγέντες ναοί, ἵνα οἱ Νεοημερολογίται ἀνεγείρουν ἄλλους, ἰδικούς των μὲ χρήματα εἰσφορῶν, δωρεῶν τοῦ νεοημερολογιτικοῦ πληρώματος των, καὶ τότε θὰ μάθουν νὰ φθέγωνται μεγὰλα οἱ ἐπίσκοποι Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος Νικηδόημος, ὁ Κοζάνης Διονύσιος καὶ ἄλλοι, οἵτινες λοζῶν βλέμματι ὀρῶσι τοὺς Παλαιοημερολογίτας καὶ τὰ Μοναστήριά των καὶ ὀρέγονται καταπιεῖν αὐτοὺς καὶ ἐκεῖνα. Διότι εἶναι καλὰ εἰς βρῶσιν, ἀλλὰ μὲ τί δόντια; Κρίμα, ὅτι ἡτοιμάσθη ὁ σεβασμιώτατος Κοζάνης πρὸ τίνος μὲ κασμάδες κλπ. ἵνα ἐκθεμελιώσῃ τὸ ὑπὸ τῆς Μοναχῆς Μαγδαληνῆς μεγαλοπρεπέστατον Πτωχοκομεῖον «Παναγία ἡ Βοήθεια» μετὰ τοῦ Ἱ. Ναοῦ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ΑΝΑΛΗΨΕΩΣ Κοζάνης. Ὁρέχθη, ἀλλὰ τίς ὁ ἐμποδίσας; Εἶναι πολὺ σκληρὰ καὶ ρύδις, ἡ Μοναχὴ Μαγδαληνὴ καὶ αἱ Μοναχαὶ καὶ σπάζουν τὰ δόντια τῶν διωκτῶν, ὅπως σπάζουν ἐν τῷ Παλαιοημερολογιτισμῷ καὶ τὰ δόντια τῶν Μασόνων, τῶν χίρετικῶν, καὶ ἀπάντων τῶν ἐπιβουλευομένων τὴν ὀρθόδοξον πίστιν.

Αἱ Μοναχαὶ τῶν Παλαιοημερολογητῶν μοχθοῦν ἡμέραν καὶ νύκτα ἐργαζόμεναι σκληρῶς ἰδίαις χερσὶ. Τὰ γνωρίζει αὐτὰ ὁ σεβ. Κοζάνης, ἀλλὰ δὲν συμφέρει νὰ τὰ ὁμολογήσῃ. Μόνον ἔλεγε ἐντὸς τοῦ μητροπολιτικοῦ του ναοῦ, ὀδυρόμενος μετὰ σπουδῆς: «Θέλω τὸ μοναστηράκι μου, θέλω τὸ μοναστηράκι μου!!!». Ποῖο μοναστηράκι; Μήπως ἴδρωσε νὰ τὸ φέρῃ εἰς ἡν θέσιν τὴν ἔφερε ἡ πίστις τῶν Μοναζουσῶν μετὰ τῇ Ἱγουμενῆς Μαγδαληνῆς; Ἐπειτα ἐκτὸς τῶν παννυφῆλων δυζαντινῶν τειχῶν, αἵτινα τὸ περιβάλλουν, ὑπάρχει ἐντὸς αὐτῶν ἄλλο τεῖχος ἀπόρρητον, 50 Μοναζουσῶν, ὅχι νυσταλέων, ἀλλὰ μὲ ψυχὴν, ἐτοιμῶν ἔχουσιν ἀποθανεῖν ὑπὲρ Χριστοῦ.

(Ἀκολουθεῖ)

Γεγονότα καὶ Σχόλια

Παραδείγματα θάρρους

Παρά τὰ πενήντα πέντε (55) χρόνια σκληροῦ καὶ ἐπισήμου διωγμοῦ, ἡ πίστις παραμένει ζωντανή εἰς τὴν Ρωσίαν. Παράδοξον καὶ ὁμῶς ἀληθές. Ὅχι ὁμῶς ἀνεξήγητον. Ἡ Ἐκκλησία δὲν εἶναι ἀνθρώπινον κατασκευάσμα. Εἶναι θεῖον καθίδρυμα καὶ ἀντέχει εἰς τοὺς διωγμούς καὶ τὰ πρὸς σκληρὰ θάνατον στήρια. Αὐτὸ μαρτυρεῖ ἡ δυσχίλιετής ἱστορία της. Ἰδιαίτερα ὁμῶς εἰς τὴν Σοβιετικὴν Ἐνωσιν ὑπάρχει καὶ μία ἀκόμη ἐξήγησις. Τὴν ἀναφέρει δημοσιογράφος τῆς γαλλικῆς ἐφημερίδος Φιγκαρό, ποῦ ἐπεσκέφθη κατ' αὐτάς τὴν Ρωσίαν. Σημειώνει μεταξὺ τῶν ἄλλων: «Οἱ γυναῖκες ἔσωσαν τὴν ἐκκλησίαν... Πενήντα πέντε χρόνια ἐπισήμου ἀθείσμου, πενήντα πέντε χρόνια ἀφαντάτων θάνατον στήριων καὶ διωγμῶν δὲν ἠμποδίσεν τις γυναῖκες τῆς Ρωσίας νὰ διατηροῦν καὶ νὰ μεταδίδουν τὴν πίστιν εἰς τὸ ἱερὸν ἄδυτον τῆς οἰκογενείας καὶ νὰ μαθαίνουν τὰ παιδιὰ τους νὰ ἀπαγγέλλουν τὸ Πιστεύω...».

Καὶ δὲν εἶναι μόνον αἱ γυναῖκες. Ὑπάρχει καὶ ἀνυπολόγιστος ἀριθμὸς ἀνδρῶν, μεταξὺ ἀκόμη καὶ τῶν στελεχῶν τοῦ κομμουνισμοῦ, οἱ ὅποιοι ἔμειναν πιστοὶ καὶ θηρραλέοι ὁμολογῶνται τῆς πίστεώς των εἰς

τὸν Χριστόν. Φωτεινὰ παραδείγματα θάρρους, ποῦ ὑπερβυθίζουσι τὸν πρωτοχριστιανικὸν ἡρωϊσμόν. Ὁ κομμουνιστικὸς ἀθεϊσμός ἤμπορεῖ νὰ κλείνῃ ἐκκλησίας καὶ νὰ καταπιέξῃ συνειδήσεις. Καμμία ὁμῶς ἐξωτερικὴ βία δὲν εἶναι δυνατόν νὰ δαμάσῃ τὴν ἀδούλωτον χριστιανικὴν ψυχὴν. Αὐτὸ τὸ μήνυμα μᾶς στέλλουν καὶ αἱ μαρτυρικαὶ μητέρες τῶν Ὀρθοδόξων ἀδελφῶν μας.

Οἱ 208 Φοιτηταί

Διακόσιαι, ὀκτὼ φοιτηταὶ καὶ φοιτήτριαι τῆς Ἱατρικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν ἀπῆλθον εἰς ὅλας τὰς ἀρχάς, θρησκευτικὰς, πολιτικὰς, εκπαιδευτικὰς καὶ δικαιοσύνης, ἐγγράφων διαμαρτυρίας διὰ τὴν ἐκμετάλλευσιν τοῦ γυμνοῦ ἀνθρωπίνου σώματος εἰς τὰς διαφημίσεις. Γράφουν καὶ τινίζουν: «Διαμαρτυρόμεθα ἐντόνως διὰ τὴν θρασύτατην καὶ ἀνῆθικον ἐκμετάλλευσιν, διὰ τοῦ γυμνοῦ, ἐκμετάλλευσιν τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος εἰς τὰς διαφημίσεις τῆς Τηλεοράσεως, τοῦ ἡμερησίου καὶ περιοδικοῦ Τύπου καὶ τῶν ἀφισσῶν εἰς τὰς ὁδοὺς».

«Ὡς φοιτητὰί τῆς Ἱατρικῆς — συνεχίζουσι — δηλοῦμεν ὅτι ἡ ὥς ἀνω, χάριν καρδοσυκοπιῶν ἐπιδηώσεων, ἐκμετάλλευσιν τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος εἶναι ἐνάντιος καταφανῶς, πρὸς τὴν ψυχικὴν ὑγείαν τῶν ἀτόμων καὶ ἰδίως τῶν ἐφήβων». Αὐτὸ τὸν ἐξευτελισμὸν τῆς ἀνθρωπίνης ἀξίας δὲν τὸν ἀνεχόμεθα, λέγουσι, καὶ ὅτι θὰ ἀγωνισθῶν μέχρι τέλους δι' ὅλων τῶν δυνάμεών των. Τοὺς συγχαίρομεν, εὐχόμεθα νὰ ἐπιτύχουν καὶ προσθέτομεν καὶ τὴν ἰδικὴν μας φωνήν.

Παράδειγμα πρὸς μίμησιν

Τὸ κακὸν κάμνει πάντοτε θόρυβον. Τὸ καλὸν τινύθως προσβάλλει χωρὶς τυμπανοχρουσίας. Ἀπὸ τῆς «φιλᾶ» τῆς ἐφημερίδος ἡ εἰδησις. Τόσον ὁμῶς συγκινητικὴ εἰς τὸ μεγαλεῖον της:

«Ἐδημοσιεύθη σήμερα στὸ Πρωτοδικεῖον Βόλου ἡ διαθήκη τοῦ συνταξιούχου ἐπιθεωρητοῦ τοῦ Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν, Κωνστ. Στρεφτάρη. Οὗτος καταλείπει τὴν κινητὴ καὶ ἀκίνητη περιουσία του γιὰ νὰ σπουδᾶσιν οὐδ' ἀνώτατες σχολὰς ἄποροι ἀριστοῦχοι μαθηταὶ τῶν Γυμνασίων Βόλου, Νέας Ἰωνίας Βόλου καὶ Καρδίτσας. Ἡ περιουσία του ὑπολογίζεται στὸ ποσὸν τῶν 11 ἐκατομμυρίων δραχμῶν περίπου».

Αυστυχῶς, ἡ παράδοσις τῶν μεγάλων εὐεργετῶν ἔχει πολὺ μειωθῆ εἰς τὰς ἡμέρας μας. Οἱ πλοῦστοί μας ἄλλοι σπαταλοῦν τὸ χρήμα των. Θὰ θελήσουν ἄραγε νὰ μιμηθῶν τὸ λαμπρὸν αὐτὸ παράδειγμα; Ὑπάρχουν πολλὰ ἔργα ἀγάπης ποῦ πρέπει νὰ γίνων εἰς τὸν τόπον μας. Ἐστὶ θὰ βοηθήσουν ὅχι μόνον τοὺς ἄλλους, ἀλλὰ καὶ τὸν ἑαυτὸν τους.

Ἡ ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ — ΕΚΔΟΣΙΣ
ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.

Πρόεδρος

Ἀρχιεπίσκοπος ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32, ΑΘΗΝΑΙ.ΤΗΛ. 628.280

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς
Διευθυντῆς συντάξεως + ὁ Εὐρίπου καὶ Εὐδοίκας

Παῖσιος

Κόστος 32 — Ἀθῆναι 147

Προϊστάμενος Τυπογραφείου

Γεώργιος Σερμπίνης

Θεμιστοκλέους 33 — Ἀθῆναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἐσωτερικοῦ: Ἐξάμηνος δραχμὰς 15.—

» Ἐτησίᾳ » 30.—

Ἐξωτερικοῦ: Ἐξάμηνος δολλάρια 2

» Ἐτησίᾳ » 4

Τιμὴ Φύλλου δραχ. 2

Χειροτονία

Υπό του Μακ. Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν κ. Αὐξεντίου συμπαραστατομένου ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μεγαρίδος κ. Ἀντωνίου, χειροτονήθη διαδοχικῶς εἰς Ἀναγνώστην, Ὑποδιάκονον καὶ Διάκονον τὴν 26ην Μαΐου 1973 καὶ εἰς Πρεσβύτερον τὴν 2.6.1973 εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Μεταμορφώσεως Γλυκῶν Νερῶν Ἀττικῆς ὁ ἐκ Καναδᾶ ἀφιχθεὶς Χρῆστος Χρονόπουλος τοῦ Πανηγυώτου.

Εὐχόμεθα αὐτῷ καλὴν σταδιοδρομίαν καὶ πλουσίαν τὴν καρποφορίαν εἰς πνευματικούς ἀγῶνας εἰς τὴν φιλόξενον χώραν τοῦ Καναδᾶ ἔνθα θὰ ἐργασθῇ διὰ τὴν σωτηρίαν ψυχῶν ὑπὲρ ὧν Χριστὸς ἀπέθανεν.

Υπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀγ. Θεσσαλονίκης χειροτονήθη ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Ἀγ. Τριῶν Ἱεραρχῶν τῆς πόλεως Θεσσαλονίκης ὁ Δημήτριος Σουφτᾶς, διαδοχικῶς εἰς Ἀναγνώστην, Ὑποδιάκονον καὶ Διάκονον τὴν 8ην Ἀπριλίου ἐ.ε., καὶ εἰς Ἱερέα ἀκολούθως τὴν 9ην τοῦ αὐτοῦ μηνός, Κυριακὴν τῶν Βαῖων, ἐν μέσῳ τοῦ κληρονομίου ἐκκλησιασματος. Ἐγένετο δὲ ἐν τῷ Μ. Σαββάτῳ ἡ ἐγκατάστασις τοῦ ὡς ἐφημερίου ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Γεννήσεως Χριστοῦ τῆς αὐτῆς πόλεως.

Τοῦ εὐχόμεθα καρποφόρον τὴν ἱερατικὴν σταδιοδρομίαν.

Ἀγγελία

Γνωστοποιούμεν εἰς τὸ καθ' ἡμᾶς χριστεπώνυμον πλήρωμα, ὅτι, ἐπανεκδίδεται ὁ Βίος καὶ ἡ Ἀκολουθία τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν ΕΙΡΗΝΗΣ ΤΗΣ ΧΡΙΣΟΒΑΛΑΝΤΟΥ συνθεθείσης παρὰ τοῦ δοκίμου Ὑμνογράφου τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας Μοναχοῦ Γερασίμου Μικραγιαννανίτου, καὶ ἐκδομένης καὶ αὐθις ὑπὸ τῆς Ὁσιωτάτης Μοναχῆς Μελετίας, Ἡγουμένης τῆς ἐν Λυκαβρύσει Ἀττικῆς ὁμωνύμου Ἱερᾶς Μονῆς τῆς Ὁσίας πρὸς χρῆσιν τῆς καθερωμένης Ἐκκλησιαστικῆς Λατρείας, ἐν τοῖς Ἱεροῖς Ναοῖς τῆς Ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας καὶ τῶν εὐλαβῶν χριστιανῶν.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες χρηματικὰς ἐπιταγὰς, ὅπως ἀπαραιτήτως ἀναφέρωσι τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὁποῖον προορίζονται τὰ ἀποστελλόμενα χρήματα.

(Ἐκ τῶν Γραφείων)

Πανηγύρεις Αὐγούστου

Τὴν 2 τοῦ μηνός ἡμέραν Τετάρτην ἑορτὴν τῆς ἀνακομιδῆς τῶν Ἱ. λειψάνων τοῦ Ἀγ. Πρωτομάρτυρος καὶ Ἀρχιδιακόνου Στεφάνου πανηγυρίζει ἡ Ἱ. Μονὴ Π. Ἡρακλείου — Ἀττικῆς.

Τὴν 6 ἡμέραν Κυριακὴν ἑορτὴν τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ πανηγυρίζουν οἱ Ἱ. Ναοὶ 1) Κυφέλης, 2) Αἰγάλεω καὶ αἱ Ἱ. Μοναὶ 1) Βαρνάβα, 2) Κουδαρᾶ, 3) Γλυκῶν Νερῶν — Παιανίας καὶ 4) Ρευματιᾶς Φαρσάλων.

Τὴν 15 ἡμέραν Τρίτην ἑορτὴν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου πανηγυρίζουν οἱ Ἱ. Ναοὶ 1) Ταμπουριῶν, 2) Βόλου, 3) Φύλλων Χαλκίδος καὶ αἱ Ἱ. Μοναὶ 1) Χαλιδούς (Παιανίας), 2) Τσακοῦ καὶ 3) Λεϊκτρων Θηβῶν.

Τὴν 22 ἡμέραν Τρίτην ἑορτὴν τῆς Παναγίας Προυσιωτίσσης πανηγυρίζει ὁ Ἱ. Ναὸς Τσακοῦ.

Τὴν 27 ἡμέραν Κυριακὴν ἑορτὴν τοῦ Ἀγ. Μεγ. Φανουρίου πανηγυρίζουν οἱ Ἱ. Ναοὶ 1) Κορωπίου, 2) Γλυφάδας.

Τὴν 29 ἡμέραν Τρίτην ἑορτὴν τῆς ἀποτομῆς τῆς κεφαλῆς τοῦ Τ. Προδρόμου πανηγυρίζουν οἱ Ἱ. Ναοὶ 1) Λουτορίου Θηβῶν, 2) Μεσορόπης Καβάλας καὶ 3) ἡ ὁμωνύμος Ἱ. Μονὴ εἰς Σέδες τοῦ Ἀρχιμ. Ἀγαθαγγέλου δι' ἐγκαινίω, αὐτῆς ὑπὸ πολλῶν Ἀρχιερέων.

Ἀποκαλύπτει τὴν ἀποτυχίαν

Ἡ «Πράβδα» εἰς πρόσφατον κύριον ἄρθρον τῆς τονίζει, ὅτι «ἡ θρησκευτικὴ πίστις πρέπει νὰ ἐκκριθῇ» διὰ τῆς δράσεως τῶν κομμουνιστῶν, οἵτινες δεόν νὰ γίνουν «ὁρῶντες ἄθεοι». Ἀφορμὴ διὰ τὴν ἀντιθρησκευτικὴν ταύτην ἐκστρατείαν τῆς κομμουνιστικῆς ἐφημερίδος ἔδωκε τὸ γεγονός, ὅτι κατὰ τὴν ὁμολογίαν ταύτης, εἰς πολλὰς χώρας τῆς Σοβιετικῆς Ἐνώσεως παρατηρεῖται σήμερον ἐπιβίωσις ἢ καὶ ἀναβίωσις τῆς χριστιανικῆς θρησκείας καὶ ὅτι ἀκόμη καὶ μέλη τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος ἐκκλησιάζονται καὶ καταφεύγουν εἰς τὰς ἐκκλησιαστικὰς τελετὰς τοῦ βαπτίσματος, τοῦ γάμου κλπ.

Ὅστω διὰ μίαν ἀκόμη φοράν τὸ σπασμωδικὸν αὐτὸ δημοσίευμα τῆς «Πράβδας» ἀποκαλύπτει τὴν ἀποτυχίαν τῆς ἐπὶ ἡμῖν αἰθῶνα καὶ πλέον ἀντιθρησκευτικῆς ἐκστρατείας τῶν κομμουνιστῶν. Εἶνα, ἐπὶ τέλους καιρὸς νὰ ἀντιληφθῶν οἱ κομμουνισταὶ, ὅτι οὐδεμία κοσμικὴ δύναμις εἶναι δυνατόν νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ἐκρίνωσιν «τῆς φυσικῆς τάσεως καὶ στροφῆς τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς πρὸς τὸν Θεὸν ἀναλόγου πρὸς τὴν τοῦ ἡλιάνθου σταθερὰν στροφήν πρὸς τὸν ἥλιον καὶ τῆς μαγνητικῆς βελόνης πρὸς τὸν βορρᾶν».